கண்ணன் என் கவி

"மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம் !"

பாரதியின் கவிதை

முன்னுரை

"பராசக்தி! ஓயாமல் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும்படி திருவருள் செய்யமாட்டாயா? கடன்களெல்லாம் தீர்ந்து, தொல்லையில்லாதபடி என் குடும்பத்தாரும் என்னைச் சார்ந்த பிறரும் வாழ்ந்திருக்க, நான் எப்போதும் உன்புகழை ஆயிர விதமான புதிய புதிய பாட்டுக்களில் அமைக்க விரும்புகிறேன். உலகத்தில், இதுவரை எங்குமில்லாதபடி, அற்புதமான ஒளிசிறப்பும், பொருட்பெருமையும் உடைய பாட்டொன்று என்வாயிலே தோன்றும்படி செய்ய வேண்டும் "

இம்மாதிரி புலம்பிவிட்டு இறந்தார் தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய மன்னர்களில் ஒருவரான சுப்பிரமணிய பாரதி

அவர் இறந்து இன்று (1937) பதினாறு வருஷங்களாகிவிட்டன. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, இப்பொழுதுதான் தமிழ்நாடு தன் நீண்ட தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பாரதியின் பெருமையை, அவருடைய அருமையை, அவர் இறந்த பிறகு அறிகிறது. அவர் உயிருடன் இருந்தபொழுது அவரைப் பட்டினி போட்டது. இன்று தமிழ்நாடெங்கும் பாரதி தினம் (அவர் இறந்த தினம்) அன்புடனும் வணக்கத்துடனும் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. அவருடைய நூல்கள் ஒருவாறு பிரபலம் அடைந்துவிட்டன. அவருடைய கவிதைச் சிறப்பைப்பற்றியும் பேச்சு ஆரம்பித்துவிட்டது.

சில மதங்களுக்கு முன் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் அவருடைய கவிதைப் பற்றி ஒரு விவாதம் நடந்தது அவர் ஒரு மகாகவி என்கிறார்கள் சிலர்; அல்ல. சாதாரண நல்ல கவிதான் என்றார்கள் சிலர். * கண்ணன் என் கவி மூன்றாம் பகுதி பார்க்கவும்) அவ்விவாதத்தின் தொடர்ச்சியாக, அதன் ஒரு உற்பத்தியாக, பின்வரும் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. பாரதி மகாகவி என்பதை ஸ்தாபிக்க இவைகளில் ஒரு சிறு முயற்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய காவிய எழுத்துக்கள் யாவும், கூடிய வரையில் பட்சபாதமற்ற, ஒரு சிறு விமரிசனத்திற்கு உள்ளாக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

கட்சி, தோல்வியோ வெற்றியோ பெறுவது வேறு விஷயம். இம்முயற்சியின் மூலமாக பாதிக்கு என் பங்கு கப்பத்தை; செலுத்துவதே என் நோக்கம். தமிழ்நாட்டு இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் மூலம் மூர்த்திக்கு அச்சோலையில் நுழைய ஏங்கும் ஒரு மாணாக்கனின் காணிக்கை இது.

சமீபத்தில் ஒரு நிநேகித கோஷ்டியிடையே பாரதியின் பேச்சு வந்தது. நத்தனார் சரித்திரம் எழுதியிருக்கிறாரே அவர் தானே? என்று ஒரு படித்த நண்பர் (வக்கீல்) கேட்டார். ஒரு பானை; சோறாகிய நமது பொது ஜன கலைஞானத்திற்கு இந்த ஒரு சோறு பதமல்லவா? இலக்கிய விஷயங்களைப் பற்றி விவாதமும் விமர்சனமும் அடிக்கடி தோன்றினால், மேலே குறிப்பிட்ட இலக்கிய ஞானக் குறைவு ஒரு வேளை அகலலாம் என்பது என்போன்றவர்களுடைய துணிபு. பாரதியின் கவிதையைப் பற்றிச் சரியான முடிவு கட்ட இன்னும் காலம் வரவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. கவிதையைப் பற்றி எவ்வித சரியான அபிப்பிராயமும் காலத்தால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. அதனால் ஏற்படுவதுமில்லை. அழிவதுமில்லை. அநேகமாக இலக்கிய உலகில் அமரர்களைப் பற்றிய முதல் அபிப்பிராயமே முடிவான அபிப்பிராயமாக உறுதியாயிருப்பதை இலக்கிய சரித்திரத்தில் காணலாம். என்னைக் கேட்டால் பாரதியாரைப் பற்றி ஒரு விதமான பூர்த்தியான விமர்சனமும் இது வரையில் வெளியாகாமலிருப்பது ஒரு குறைன்றே சொல்லுவேன். அடிக்கடி சில பத்திரிகைகளில் தனித்தனிக் கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன என்பது உண்மை. பாரதியினுடைய ஜீவியத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு ஒரே நோக்கில் பூர்த்தியாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட ஒரு மதிப்புரை இன்னும் வெளி வரவில்லை. அப்படிப்பட்டதுதான் பாரதியின் நூல்களையும் நவீன இலக்கிய முறையையும் பரவச் செய்யக்கூடிய ஒரு வழி.

தேசிய கீதங்களைப் பாடின பாவந்தான் பாரதியை தேசபக்தி கவியாக்கிவிட்டது போலும்! ஸ்ரீ ரவீந்திரரின் முதுமை நூலாகிய கீதாஞ்சலி ஆங்கிலத்தில் முதலில் பிரசித்தி அடைந்ததால் தான் அவர் ஒரு வேதாந்தக் கவி என்று முத்திரைபோட்டு அலமாரியில் அடுக்கப்பட்டுவிட்டார்! ஒருவருடைய கவிதையின் ஒரு அம்சம் மட்டும் பிரபலமடைவதால் அதில் அதற்கு மேற்பட்ட அம்சங்களும் இருக்கின்றன என்பது அறிப்படாமலே போகிறது.

பாரதி மகாகவியல்ல, நல்ல கவி என்று ஒரு விமர்சகர் கூறுகிறார்; மற்றொருவர் அவர் தேசிய கவிதான் என்கிறார்; மேலும்ஒருவர் அவர் உலக கவியல்ல, தேசீய கவி என்கிறார்; இதையெல்லாம் பார்த்தால், கவியின் லட்சணமே என்ன வென்றும், கவிதையென்பதே என்னவென்றும் தீர்மானிக்கப்படவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அதிலும் மகாகவி யென்பவன் யார் உலக கவி யென்பவன் யா என்பதும் பிரச்சனைகள்.

பாரதியின் கவிதையைப் பற்றி நான் கொண்டுள்ள எண்ணங்களைத் தொகுத்துச் சில தலைப்புகளின் கீழ் எழுத உத்தேசிக்கிறேன். கவிதையென்பது என்ன என்பதையும், மகாகவியின் லக்ஷணங்களென்ன என்பதையும் சுருக்கமாக விளக்கிவிட்டு, பாரரதியின் கவிதைக் கொள்கையை, ஷெல்லி, தாகூர் முதலியவர்களின் கவிதைக் கொள்கையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கி, பிறகு பாரதியின் காவியங்களைத் தனித்தனியாக ஆராய விரும்புகிறேன். இப்படி நான் எழுதும் கட்டுரைகளில் பாரதி மகாகவி தான் என்பதைக் கூடிய மட்டும் அவருடைய எழுத்துக்களிலிருந்தே எடுத்துக்காட்ட எண்ணுகிறேன்.

மகாகவி லக்ஷணம்

தேசபக்த கவி, தேச கவி, உலக கவி, மகாகவி, என்ற பல வார்த்தைகளுக்குள் முதலிரண்டும் இலக்கிய விமர்சனத்திற்கு உற்றவையே அல்ல என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆழ்ந்து பார்க்கும்பொழுது, அவைகளில் அர்த்தம்கூட இல்லையென்பது விளங்கும். ஏனெனில் கவியும், கவி வாக்கும் நிரந்தரம் என்ற வகையில் எப்பொழுதும் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கு மீறிச் சென்றே இருக்க வேண்டும் அப்படியிருப்பதற்குப் பாஷை ஒருக்காலும் தடங்கலாகாது. கவிதையில் இந்த எல்லைகளுக்கு மீறிய ஒரு கொள்கையோ, அபிப்பிராயமோ இருந்து கொண்டுதான் அதற்கு எல்லையற்ற உயிரை அளிக்கிறது. உதாரணமாக, இதுதான் ஆங்கில கவி ஷெல்லியின் கவிதையில் ஸ்பிரிட் ஆப் லைவ் ஆகவும், ரவீந்திரரின் கவிதைகளில் ஜீவன தேவதை யாகவும் பாரதியின் கவிதையில் சக்தி யாகவும் பேருருக்கெண்டு பரவி நிற்கிறது. இந்த தத்துவத்தின் நோக்கிலிருந்து அவரவர்களுடைய எழுத்துக்களை ஒரே ஒரு தரிசனமாகக் காணலாம். எல்லா மகா கவிகளின் கிரந்தங்களிலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு பேரெண்ணத்தை நிச்சயமாக நிர்ணயிக்கக்கூடும்.

இந்தத் தத்துவத்தின் பெயர் (நாமம்) கவிதை; உருவம் (ரூபம்) காவியம். இந்த நாம ரூபத்தை அநேக கவிஞர்கள் அநேக விதமாக வரையறுத்திருக்கிறார்கள். கவிகளே அதை வர்ணித்திருக்கும் முறை அவரவர்களுடைய தனி அனுபவத்திற்கு ஒத்ததாகவே இருக்கிறது உதாரணமாக வோட்ஸ்வர்த் என்னும் கவி, கவிதையை உணர்ச்சி பொங்கியடங்கியபின் ஏற்படும் அமைதியில் திரும்பி அனுபவிக்கப்படும் ஒரு ரஸப் பெருக்கு என்கிறார். ஷெல்லி, மனிதனின் உள்ளத்தில் அடிக்கடி தோன்றும் வாகன ஆவேசத்தை வாக்கில் நிரந்தரமாக்குவது கவிதை என்கிறார். மாத்யூ ஆர்னால்டு என்ற ஓர் அறிஞர் வாழ்க்கையின் ஆராய்ச்சியே கவிதை என்கிறார். இம்மூன்று வகையிலும் கவிதைக்கு ஏற்படும் உருவமானது ஒரு சிறு காவியமாகவே இருக்கும்

ஏனெனில் ஒரு ரஸப்பெருக்கோ, ஆவேசமோ, அல்லது நிலையோ நீடித்திருக்க முடியாது. அது எப்பொழுதுமே தோன்றி மறையும் குணமுடையது. மகாகாவியம் என்ற பெயருடையது இப்போர்ப்பட்ட பல தனி சிறு காவியங்களின் இணைப்பே தவிர, எக்காலத்திலும் ஒரு நீண்ட மனோ நிகழ்ச்சியாக இருக்கவே முடியாது பெருக்கு வடியத்தான் வேண்டும். மின்னல் மறையாமல் நிலைக்குமா? மகா காவியத்தை அநேக தனிப்பாடல்கள் பதிந்த வசன அணியென்றும் சொல்லலாம். கதைப் பிணைப்பாகிய இந்த வசனத்தின் தங்க உம்மிசத்தில் பதிவு கொண்ட நவரத்னங்கள். (இவ்விடத்தில் வசனமென்பது கவிதையுணர்ச்சியற்ற செய்யுட்களைக் குறிக்கிறது). இந்த முறையில்தான் ராமாயணம், ரகுவம்சம், கம்பராமாயணம், பேரடைஸ் லாஸ்ட், ப்ராமெத்யூஸ் அன்பவுண்ட், ஹைப்பீரியன், டைநாஸ்ட்ஸ் முதலியவை மகாகாவியங்கள். செய்யுள் உருவம் கொண்ட புராணங்களும், மனுஸ்மிருதியும் என்றைக்காவது மகா காவியங்களாக முடியுமா? இந்த அபிப்பிராயத்தை எட்கார் அல்லன்போ என்னும் அமெரிக்க கவி ஆணித்தரமாக விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். மகா காவியம் என்பதை நீண்ட காவியம் என்று பொருட்படுத்தினால் அந்தப் பெயரே அர்த்தமற்றது. எனவே ஒரு நீண்ட செய்யுள் தொடரை உண்டாக்கினவன் மகாகவி ஆகவே மாட்டான். சில செய்யுட்களையே இயற்றியவன் ஒரு சமயம் மகா கவி ஆகிவிடலாம்- அந்தச் செய்யுட்கள் உன்னத கவிதையா என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. மகா காவியம் எழுதினவன்தான் மகாகவி; மகாகாவிய மென்பது, குறித்த ஸம்பவங்களைக் குறித்த முறையில், குறித்த வர்ணனையுடன், தேவதைகளையும் அரசர்களையும் நாயர்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட வேண்டுமென்ற பழைய கொள்கை மேல் நாட்டு இலக்கியத்தில் தவிடு பொடியாகி ரொம்பகாலமாகிவிட்டது. உலகின் குழந்தைப்

பருவத்தில் காவியம் என்பது புகழ்ச்சியாக ஆரம்பித்து, தேவதைகளின் புகழ்ச்சிகளிலிருந்து, அவர்களது அம்சங்க ளென்று கருதப்பட்ட அரசர்களுடைய புகழ்ச்சி (நரஸ்துதி) யாக மாறிய காலமும் உண்டு. கவிகள் இப்புகழைக் கூறும் பாடல்களைத் தொகுத்து அவர்களுடைய முன்னிலையில் பாடிப்பதவி பெற்றார்கள். ராமாயணம் குசலவர்களால் (அவ்வார்த்தைக்கே பாடகர்கள் என்று பொருள்) அச்வமேத மகா மண்டபத்தில் கதாநாயகனான ராமன் முன்னிலையில் பாடப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திலும் கவிகளுக்கேற்பட்ட பெயர்களும் (Ministrels, bards etc.,) இதையே தான் குறிக்கின்றன. கொஞ்சங் கொஞ்சமாக, இக்கவிகளின் தொழில் மாறித் தற்கால நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது. இப்பொழுது உயிருக்கு ஒரு வழியைக் காட்டுபவன் கவி; உயிரின் அர்த்தத்தை, அதன் அழகிய அம்சங்களைக் கூட்டி, காட்டுபவன் கவி; மொத்தத்தில் அவன் ஒரு தீர்க்க தரிசி போல சிருஷ்டி தத்துவத்தை ஆராய்ந்து அதன் போக்கை முன் கூட்டி ஊகிப்பவன். வெறும் சாரமற்ற செய்யுள்களைத் தொகுத்தவனைக் கவியென்று கருதிய காலம் போச்சு. மகா காவியமென்று ஒன்றை எழுதினவன் தான் மகாகவி என்று ஒரு சிலர் சொல்லிக்கொண்டிருந்த காலமும் போச்சு. அரசியலைப் போல, இலக்கியத்திலும், ஜனநாயக யுகம் ஆரம்பித்துவிட்டது. அரசன் மட்டுமல்ல காவிய பாத்திரம், குடியானவனும் கூடத்தான்.

இப்படிக்கவிதையையும் காவியத்தையும் நாமரூபங்களாகக் கொண்ட இந்தத் தத்துவமே உண்மையான இயற்கை என்று கூறுவர். அதாவது அருங்கலையாகிய காவியம், சித்திரம், சிற்பம், சங்கீதம் இவைகள் இயற்கையின் பிரதி பலிப்பு என்பார்கள். கவிதை பிரகிருதி (சூயவரசந) யல்ல-மூலப்பிரகிருதி, பிரகிருதியாகிய பல உத்ஸவ விக்ரஹங்களின் மூலஸ்தானம். இயற்கையின் அழகுமிக்க அம்சங்கள் காவியத்தில் நித்யரூபத்தை யடைகின்றன. இயற்கையில் கலந்துகிடக்கும் நித்தியத்தின் தங்கத்தூள்களைக் கவி, தட்டானைப் போல, ரஸம் விட்டுப்பிடித்து, ஒன்று சேர்த்து, கவிதை; ச்சிலையாக்குகிறான். இந்தத் தத்துவமே முன் சொன்னபடி, ஷெல்லியின் ஸ்பிரிட் ஆப் லைவ், ரவீந்திரரின் ஜீவன தேவதை பாரதியின் சக்தி இந்தக் கொள்கைகைக் கொஞ்சம் விரிவாக ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது.

சக்தி கொள்கை : ஷெல்லியும் தாகூரும்

வாழ்க்கையில் சிதறிக் கிடக்கும் உண்மையின் நிரந்தர அம்சங்களாலான ஒருநூல், கவிகளின் மணி வாசகங்களை ஊடுருவிச் சென்று, கோத்துக்கொண்டு நிற்கிறது என்றும், அந்தத் தத்துவம்தான் ஷெல்லியாலும் ரவீந்திரராலும், பாரதியாலும், வனப்புமிக்க வகையில் விரிக்கப்படுகிறதென்றும் சொன்னேன்.

ஈ.ஜே. தாம்சன் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் ரவீந்திரரைப் பற்றி எழுதியிருக்கும் பெரிய புத்தகத்தில் கவியின் இந்தக்கொள்கையைப் பற்றி விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். ஜீவன தேவதை என்னும் அபிப்பிராயத்தை ப்ளேடோவின் ஐடியா என்ற கொள்கையோடும் ஸாக்ரடீஸீன் டேமன் என்ற அபிப்ராயத்தோடும் ஒப்பிட்டுக்கூறுகிறார். கவிஞனின் உணர்ச்சிகளில் கோவில் கொண்டிருக்கும் மனமோகினியான கவிதையே ஆதாரமான தேவதை. வங்காளியில் நவீந்திரரைப் பற்றி வெகு நுட்பமான ஆராய்ச்சியொன்றை எழுதியிருக்கும் அஜிதகுமார சக்ரவர்த்தி என்பவர் இதே மாதிரி விமர்சனம் செய்து, ஜீவன தேவதை, அவருடைய ஜீவியதத்துவமென்றும், அது அவருடைய மனதாகிய நிலைக்கண்ணாடியில் மறு உருவம் பெறுகிறதென்றும் எழுதியிருக்கிறார். ஷெல்லி சொல்வேகத்துடனும், வாக்கின் உருக்கத்துடனும், தன் நிகரற்ற தனிப்பாடல்களில் பொருந்திப் புகழும் (ளுயீசைவை டிக டகைந) உயிர்ச் சக்தி என்ற மானசீக அன்புருவமும் அதுதான். நித்தியம் எனப்படும் ஜாஜ்வல்யமான வெண்மை, வாழ்க்கையென்னும் கண்ணாடியில் பட்டுப்பல்வேறு வர்ணங்களாகச் சிதறுகிறது என்று அவர் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார். இதுவே நம்முடைய வேதாந்தத்தின் உச்சநிலையான அத்வை வாதம்கூட; தூய்மையான சில சொரூபமானது (பிரம்மம்) சக்தி (ப்ரகிருதி) யில் தாக்குவதால் சிதறுண்டு மாயை எனப்படும் பல்வேறு அமைப்புகளை அடைகிறது, இரவின் மேல்தாக்கிய பகல் ஒளி நக்ஷத்திரத்தூள்களாகச் சிதறி விடுகிறதுபோல், இந்த அதிசய தத்துவத்தை, அதன் பல தோற்றங்களில் கண்டு, அவைகளின் சம்பந்தத்தை உணர்ந்து, அந்த ஒன்றுமையை விவரித்ததே பாரதியின் பெருமை. பாரதி அதற்கு சக்தியென்று பெயரிட்டு, முடிவில் வேதாந்தம் காவியம் இவைகளின் வரம்பு அழியும் ஒரு அமுத நிலையில் மந்திரம் போன்ற தன் சொல்லின்ப வேகத்தில் ஆனந்தமடைந்தது,

இந்திரனா ருலகினிலே நல்லிம்பம்
இருக்கு தென்பார் அதனை இங்கே கொண்டெய்தி
சக்தி சக்தி சக்தி யென்று பாடோமோ !

என்கிறார். பாரதியின் சக்திக் கொள்கையைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கும்போது உள்ளம் கொஞ்சம் கூச்சமே கொள்ளுகிறது. ஏனெனில் நான் அறிந்த மட்டில் வேதரிஷிகளுக்குப்பின், எந்தக் கவியும், காவிய ரூபத்தில், சிருஷ்டி தத்துவத்தை அதன் பல அம்சங்களான பராசக்தி, ஜன்மபூமி, பெண் முதலிய ரூபங்களில் பிணைத்துக்காட்டி, இவ்வளவு உருக்கமாகப் பாடியதில்லை. இப்படி நான் சொல்வது மிகையென்று தோன்றக்கூடும். ஆனால் பாரதியின் பாட்டுகளை, முக்கியமாக சக்திப்பாட்டு, தேசீய கீதங்கள், காளிப்பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் இவைகளை, ஆராய்ந்து பார்த்தால், எப்படி அவர் வாழ்க்கையின் பல பிரிவுகளைச் சக்தியின் சான்னித்தியம் கொண்டவையாகக் கவிக்கண்ணால் கண்டு, அதை யாவரும் காணவேண்டும் என்றும், கண்டுவிட்டால் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு வழியும் அந்தச் சக்தி உணர்ச்சியின் பெருக்கால் வானகமிங்கு தோன்றும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் என்பதையும் அருள் வாக்கில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் என்பது விளங்கும்.

சங்கரர் சிவானந்த லஹரி யில் சொல்வது போல் எந்தச் சக்தியினுடைய சம்பந்தத்தால் சிவன் சிருஷ்டிக்கு வல்லமை பெறுகிறானோ, அந்தச் சக்தியே கவிஞன் உள்ளத்தில் கவிதையாகப் புகுந்து காவியங்களை இயற்றச் செய்கிறாள். இப்படித் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் கவிதையைக் கவிஞன் தலைவியாகப் போற்றுகிறான். ரவீந்திரர் அவளை ஜீவன தேவதா, என்றும் மானஸீ என்றும் அந்தர்யாமி என்றும் சித்ரா என்றும் பல பெயர்களில் அழைத்துப் போற்றுகிறார்.

அதே மாதிரி பாரதி காவ்யகலாரூபா(காவியத்தை உருவாகக் கொண்டவள்) என்றும், காவ்யாலாபா (காவியத்தையே சொல்லாக உடையவள்) என்றும் வர்ணிக்கப்படுகிற இந்த சிருஷ்டி சக்தியை உலகத்து நாயகிஎன்ற பராசக்தி அம்சத்தில் தெய்வாகமாக்கொண்டு, யாதுமாகி நின்றாய்-காளீ

எங்கும் நீ நிறைந்தாய் ,
தீது நன்மையெல்லாம்-நின்றன்
செயல்க ளன்றியில்லை;
போதுமிங்கு மாந்தர் வாழும்
பொய்மை வாழ்க்கையெல்லாம்
ஆதி சக்தி தாயே-என்மீ
தருள் புரிந்து காப்பாய்; எந்த நாளு நின்மேல்-தாயே!
இசைகள் பாடி வாழ்வேன்!
கந்தனைப் பயந்தாய்-தாயே!
கருணை வெள்ளமானாய்
மந்த மாருதத்தில்-வானில்,
மலையினுச்சி மீதில்;
சிந்தையெங்கு செல்லும்-அங்குன்
செம்மை தோன்று மன்றோ!
கர்மயோகமொன்றே-உலகில்
காக்குமென்னும் வேதம்
தர்ம நீதி சிறிதும்-இங்கே
தவற லென்பதின்றி மர்மமான பொருளாம்-நின்றன்
மலரடிக்க ணெஞ்சம்
செம்மை யுற்று நாளும்-சேர்ந்தே
தேசுகூட வேண்டும்
என்று வேண்டுகிறார்.

தாய்நாடு என்ற அம்சத்தில் பாரததேவியை உலகத்தில் எந்தக் கவியும் தாய் நாட்டைப் பற்றிப் பாடாத அவ்வளவு உருக்கமான வகையில் துதித்து துதித்து மெய்மறக்கிறார்:-

அன்புசிவம் உலகத்துயர் யாவையும்
அன்பினிற் போகுமென்றே-இங்கு
முன்பு மொழிந்துல காண்டதோர் புத்தன்
மொழி எங்கள் அன்னைமொழி
மிதிலை எரிந்திட வேதப்பொருளை
வினவும் சனகன் மதி-தன்
மதியினிற் கொண்டதை நின்று முடிப்பது
வல்ல நம் அன்னைமதி
தெய்விகச் சாகந்தலமெனும் நாடகம்
செய்த தெவர் கவிதை?-அயன்
செய்வ தனத்தின் குறிப்புணர் பாரத தேவியருட் கவிதை

எங்கள் தாய் என்ற பாட்டில் பாரதி தேவி புண்ணிய நெஞ்சுடையாளாயினும், தோமிழைப்பா;ர் முன் நின்றிடுங்கால் கொடுந் துர்க்கையென்றும், யோகத்திலும் போகத்திலும் ஈடற்றவ ளென்றும் பாடுகிறார்:-

முப்பது கோடி முகமுடையா ளுயிர்
மொய்ம்புற வொன்றுடையாள்-இவள்
செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் எனிற்
சிந்தனை யொன்றுடையாள்
வெண்மை வளரிம யாசலன் றந்த
விறன் மகளா மெங்கள்தாய்-அவள்
திண்மை மறையினும் தான் மறையாணித்தஞ்
சீருறுவாளெங்கள் தாய்

சக்தியின் மூன்றாவது அம்சமாகிய பெண்மையைப் பற்றி அவர்பாடுவது தமிழ் மொழிக்கே ஒருவகையில் புதியது. தாயும், தலைவியும் பெண்மையினால், வலிமை சேர்ப்பது தாயின் பால், மானம் சேர்ப்பது மனைவியின் வார்த்தைகள்

காற்றிலேறி யவ்விண்ணையும் சாடுவோம்
காதற்பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே!
அன்ன மூட்டிய தெய்வ மணிக்கையின்
ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்
கன்னத்தே முத்தம் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தள்ளும் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்
போற்றி, போற்றி, ஜயஜய போற்றியிப்
புதுமைப் பெண்ணொளி வாழி பல்லாண்டிங்கே
மாற்றி வையம் புதுமையுறச் செய்து
மனிதர் தம்மை யமரர்களாக்கவே ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னைநல்
லருளினாலொரு கன்னிகை யாகியே
தேற்றி யுண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்

இம்மூன்று உருவங்களிலும் தனியே திகழ்ந்து, ஆனால் ஓருருவாகி, இவைகளின் மூல விக்ரஹம்போல விளங்கும் கவிதையைப் பற்றி பாரதி பாடியிருப்பதை எவ்வாறெடுத்துரைப்பது! அவள் அவருடைய உள்ளத்தையேகொள்கை கொள்ளுகிறாள். பராசக்தி என்ற பாட்டில் தன் கவிதையின் போக்கை வெகு அழகாக எடுத்துரைக்கிறார். நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும், நாளிலத்தவர் மேனிலை யெய்தவும், பாட்டிலே தனியின்பத்தை நாட்டவும், பண்ணிலே களி கூட்டவும், வேண்டி நான் மூட்டு மன்புக்கனலோடு வாணியை முன்னுகின்ற பொழுதி லெலாங்குரல் காட்டி யன்னை பராசக்தி யேழையேன், கவிதையாவுந்தனக் கெனக் கேட்கிறாள்

மழை பொழிந்திடும் வண்ணத்தைக் கண்டு நான்
வானிருண்டு கரும்புயல் கூடியே
இழையுமின்னல் சரேலென்று பாயவும்
ஈரவாடை யிரைந்தொலி செய்யவும்
உழையெலாம் இடையின்றி யிவ்வானநீர்
ஊற்றுஞ் செய்தி யுடைத்திட வேண்டுங்கால்,
மழையுங் காற்றும் பராசக்தி செய்கை காண்!
வாழ்கதாய்! என்று பாடுமென் வாணியே

சொல்லினுக் கெளிதாகவு நின்றிடாள்;
சொல்லை வேறிடம் செல்ல வழிவிடாள்;
அல்லினுக்குட் பெருஞ்சுடர் காண்பவர்
அன்னை சக்தியின்; மேனி நலங்கண்டார்!
கல்லினுக்குள் அறிவொளி காணுங்கால்,
கால வெள்ளத்திலே நிலைக்காணுங்கால்
புல்லினில் வயரப் படை தோன்றுங்கால்
பூதலத்தில் பராசக்தி தோன்றுமே !

உலக இலக்கியத்தில் இவ்வரிகளுக்கீடாகச் சொல்லக்கூடியவை சிலவே. ஓம் சக்திஎன்ற பாட்டில் தமிழ் வாணியையே சக்தியாகத் துதிக்கிறார். இப்பேர்ப்பட்ட வனப்பின் வடிவான கவிதையை, பாரதி உபாஸனை செய்து விடுதலை வேண்டுகிறார்!

பண்ணில் இனிய பாடலோடு பாயுமொளி யெலாம்
பாரி லெம்மை உரிமைக்கொண்டு பற்றி நிற்கவே
நண்ணியமரர் வெற்றி கூற
நமது பெண்கள் அமரர் கொள்ள வண்ணமினிய தேவ மகளிர்
மருவ நாமும் உவகைதுள்ள,
(வேண்டுமடி யெப்போதும் விடுதலை-அம்மா!)

இவ்வினிமையை வளர்த்துக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் வெகு நுட்பமான இந்தச் சக்திக்கொள்கையின் மூன்று பிரிவுகளை விளக்கவேண்டியஅளவு, பாக்களின் பாகங்களை மட்டும் இங்கு எடுத்தெழுதியிருக்கிறேன்.

கவிமூலம்

பாரதியினுடைய கவிதையின் பகுதிகளை தனித்தனியாக ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுவதற்கு முன் அதன் மற்றுமோர் பொது அம்சத்தையும் கவனித்துவிடுவது நலம். அவருடைய கருத்து, விஷயங்கள், நடை இவைகளின் அமைப்பில், எவ்விதமான தூண்டுகோலாவது இருந்ததாகத் தெரிகிறதா என்ற கேள்விக்குப் பதிலே மூலங்கள் என்று கூறக்கூடிய இந்த அம்சம்.

பாரதியின் வாக்கு-பொதுவாக எந்தக் கவி வாக்குக்குமே என்று ல்லலாம்-தூண்டுகோல்கள் இரண்டு விதமாக இருக்கின்றன. காலதேச வர்த்தமானங்களினால் ஏற்படும் தூண்டுகோல் ஒன்று.

இலக்கிய பரம்பரையில், முன்சென்ற எழுத்தாளர்களின் விஷயம், கருத்து, நடை அவைகளின் பலன் ஒரு கவியின் எழுத்தில் எல்லாவிடங்களிலும் நிச்சயமாகவும் நேர்முகமாகவும் தென்படாமலிருக்கலாம் உலகத்தில் நதி மூலம், ரிஷிமூலம் என்பார்கள். அவை போல கவிமூலம் எனக்கூடிய இதுவும் ஒன்று. எப்படி நதி மூலத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு தனிச்சிற்றோடைதான் நதிக்குக் காரணம் என்று சொல்லக்கூடாமல், அதைப்போன்ற பல திரண்டு நதியாகிறதோ, அதுபோலே கவிமூலத்திலும், ஒரு ஒருகவியின் வாக்கிற்கு இதுதான் காரணம் என்று குறிப்பிடவே முடியாது. ஆகையால் பாரதியின் மூலத்தைப் பற்றி, பின்சொல்லப்படும் வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் எச்சரிக்கையுடனேயே எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

அழகின் அழியாச் சின்னமாகிய தாமரை, சேற்றிலிருந்த பிறந்து வெளிவருகிறது. நித்தியத்தின் அணியாகிய இலக்கியமும் தேசகாலவர்த்தமானங்களின் நிலையற்ற மாறுதல்களிலிருந்து உற்பத்தி கொள்கிறது. உதாரணமாக, எந்தக் காலத்திற்கும் எந்தத் தேசத்திற்கும் நிகழ்ச்சிக்கும் எடுத்தாளக்கூடிய பொருத்தமுள்ள கீதை பாரத நாட்டிலே, பாரத யுத்த காலத்திலே, கிருஷ்ணனால் அர்ஜுனனுக்கு தைரிய மூட்டும்பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டது. இதே மாதிரி வைரம்போலப் பட்டை வீசும், புலவனது காவியப்பூரிப்பிற்கும் இப்படிப்பட்ட ஒளிபோன்று வெளிக்காரணங்கள் இருக்கின்றன. இலக்கிய சரித்திரத்தின் காலவேறு பாட்டால் ஏற்படும் மறுமலர்ச்சியில் உதிக்கும் எழுத்து, அதன் மிகையாகவும் மிதப்பதாகவும் இருக்கும். தேச சரித்திரத்தின் ஒரு நெருக்கடியில் தோன்றும் எழுத்து அப்பொழுதைய ரஸத்தையே உயிராகக் கொண்டிருக்கும். இவ்விரண்டைத் தவிர சாதாரணமாக நடைமுதல் உலகத்திலிருந்து கிளம்பும் எழுத்து முக்கியமாக அதன் சுகப்பெருக்காகவே இருக்கும் இம்மூன்று வகையிலும் சரித்திரத்தின் விதிப்படி, ஓர் உயர்தர எழுத்தாளனுக்குப் பானை செய்யும் மண் போலாவது ஒரு மூலமிருக்கிறது.

பாரதியின் எழுத்துகளிலும், இக்கால தேச வர்த்தமானங்களின் பதிவானது, கருத்து, விஷயம், நடை இவைகளில் புலப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் நவீன சகாப்தத்தின் தலைக்காலத்தில் தோன்றியவர் பாரதி. பாரதவர்ஷம் முழுவதுமே ஆங்கில இலக்கிய உரமேறி நவீன இலக்கிய மறுமலர்ச்சி மண்டினகாலம். அதிலும் வங்காளத்தில், ஈசுவர, சந்திரர், பங்கிம்சந்திரர், மதுசூதனதத்தர், துவிஜேந்திரலால் ராய், ரவீந்திரர் இவர்கள் வங்களா சாஹித்தியத்தில் புரட்சி உண்டாக்கிய பக்குவகாலம். நாம் கண்முன்காணும் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு பாரதிதான் ஒருவகையில் உற்பத்தி-ஒரு வகையில் பலன். அவரிடத்தில்தான் முதன் முதலாக, உயர்தரக் காவியத்திலும், வசனத்திலும், எல்லா நவீன இலக்கியத்துறையிலுமே-தெளிவையும்,வேகத்தையும் காண்கிறோம். தனிப்பாடல், காவியம், வசன காவியம், நாடகம், சிறுகதை, நவீனக் கட்டுரை-இலக்கியம், அரசியல் ஸங்கீதம், சமுகம், மதம் அவைகளின் விமர்சனம்-இவையாவற்றிலும் பாதி, இந்த நவயுகத்தின் வெள்ளி முளைப்பாகத்தன் எழுத்து வன்மையை நிலைநாட்டி இருக்கிறார். நவீனமும், நாடகமும் மட்டும்அவர் கையில் உருக்கூடி வரவில்லையென்று சொல்லவேண்டும்.

நமது தேசத்தின் தற்கால நெருக்கடியைக் காரணமாகக்கொண்ட பாரதியின் வாக்கு தேசீய கீதங்களில் தீப்பொறி பறக்கும் வீரத்தை அடைகிறது. 1918 வருஷம் முதல் 1921 வருஷம் வரை, வங்காளப் பிரிவினை முதல், சத்தியாக்கிரக ஆரம்பம்வரை, தேசத்தில் ஒரு சோதனைக்காலம். முதன் முதலாகத் திலகரின் தலைமையில் தீவிரவாதம் தோன்றிற்று. திலகர் விண்ணுலகம் சென்றதும் காந்தி, ஒளி உருவமாகத் தோன்றி, மனிதனின் மாயாசக்தியை மந்திரம் போட்டு மூட்டினாலும் ஒன்று சேர்ந்தது. காந்தி தோற்றத்தின் அடியை மட்டும் பார்த்த பாரதி தனது தீர்க்க தரிசனத்தால் சத்தியாகிரகத்தின் பூரண பலத்தையும் ஊஹித்துப் பாடிவிட்டார்.

மற்றவேலைகளில் அவருடைய எழுத்தில் இனிப்பின் தொகுதி. கண்ணன் பாட்டு, குயில்பாட்டு இவைகளை இத்தொகுதியின் அடி. சக்திப் பாட்டு முடி.

கவிமூலகத்தின் இரண்டாவது அம்சமாகிய இலக்கிய பரப்பரையின் குணங்கள், பாரதியின் கவிதையில்

இருப்பதைப் பற்றி நிச்சயமாக ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லை. சிற்சில இடங்களில் நடையின்; தெளிவும், இனிமையும், சித்தர்களை நினைப்பூட்டுகிறதென்றும், உணர்ச்சியும் வேகமும் திவ்வியப்பிரபந்த கர்த்தர்களை நினைப்பூட்டுகிறதென்று மட்டுமே பொதுவாகச் சொல்லலாமே யொழிய, மற்றபடி அவர்களுடைய கருத்துகளை பாதி தழுவியிருக்கிறாரென்றவாது நடையைப்பின்பற்றி இருக்கிறாரென்றாவது சொல்லவே முடியாது. மெட்டுகளில் சித்தர்கள், ஆழ்வார்கள், கோபாலகிருஷ்ணபாரதி முதலியவர்களுடைய முறையைப் பெரும்பாலும் கையாண்டு ஆனந்தக் களிப்பையும், சிந்தையும், நிகரற்ற திறமையுடன் கடசல் பிடித்திருக்கிறார்.

வேத ரிஷிகளின் கவிதை பாரதியின் உள்ளத்தை உருக்கி வார்த்திருக்கிறதென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. வேத ரிக்குகளின் கருத்தையமைத்து அவர் பாடியிருக்கும் வேள்விப்பாட்டுகள், நம்மை அந்த வேதகாலத்திற்கே கொண்டு சென்று மெய் மறக்கச் செய்கின்றன. அவகைளில் உலகத்தின் உதய காலத்துப் பொருள் பொதிந்திருக்கிறது. துய தொழிலும் தொனியும் கொண்ட அந்தப் புனிதர்களின் வாக்கு, பாரதியின் தமிழ்ச்சொல்லில் பூரண ஆர்வத்துடன் எழுந்து புனர் நிர்மாணம் கொள்ளுகிறது. இயற்கையின் பிரத்தியக்ஷ தரிசனங்களைக் கண்டு குழந்தைகள் போல கொண்டாட்டம் கொண்ட அந்த ரிஷிகளின் கற்பனை, பாரதியின் கவிதையில் நிலைக்கண்ணாடி போல் பிதிபலிப்புக்கொள்ளுகிறது. அவருடைய சக்தி தத்துவத்தின் உதயத்திற்கே வேதரிஷிகளின் கவிதைதான் காரணமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதற்குப் பிறகு ஒரு வேளை அரவிந்தரின் சேர்க்கையால் அக்கொள்கை அவரது மனத்தில் வேரூன்றி வலுத்திருக்கலாம். கடைசியாக, பாரதி நூல்களுக்கு அது மூல மந்திரமான வடிவைப் பெற்றிருக்கிறது. வேதகாலத்து வாழ்க்கை, கானகத் தொட்டிலிலும் இயற்கைத் தாயின் மடியிலும் வளர்ந்த சிறப்பைக் காளிதாஸனுக்குப் பிறகு, வேறெந்தக் கவியும் இவ்வளவு ஆழ்ந்த வகையில் பிரதிபலித்துக்காட்டவில்லை. இவ்வைகறையின் விமரிசனம் பாரதியின் கவிதையில் தெள்ளிய வனப்பையும் தேன்மலர் வாடையையும் பெறுகிறது. சமீபத்தில் கலைகள் என்று பிரசுரிக்கப்பட்ட கட்டுரைப் பகுதியின் முதல் கட்டுரையும் வேதரிஷிகளின் கவிதை என்ற கட்டுரையும் பாரதி எவ்வளவு தூரம் வேதரிஷிகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதை விளக்குகின்றன.

பாரதியினுடைய கவிதையின், இடை பிங்களை, என்ற இரண்டு நாடிகளாகச் சொல்லக்கூடிய, கருத்துருக்கமும் உவமைத் திறமையும், அவ்வளவும் அவருடையதேயானாலும் அவகைளின் அமைப்பில், பாரதியின் கண்முன் இரண்டு லக்ஷிய புருஷர்கள் இருந்திருக்கிறதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது ஒருவர் ஷெல்லி, மற்றொருவர் காளிதாஸன், இவ்விருவர் நூல்களையும் பாரதி பாவ சுத்தத்துடன் படித்துப்போற்றி இருக்கிறது எல்லோருமறிந்த விஷயம். கருத்து உருக்கத்திற்குக் காரணமாக லிரிக் என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் தனிப்பாடலின் உருவம் நவீன இலக்கியத்தில் ஷெல்லியைப் போல யாராலும் கையாளப்படவில்லையென்பது ஆங்கில விமரிசகர்களின் அபிப்பிராயம், அவ்வுருவத்தை பாரதி அதிசய வேகத்துடன் கையாண்டிருக்கிறார். ஊழிக் கூத்து அதனுடைய முடி மணிகளில் ஒன்று. ஷெல்லியின் மேற்குக் காற்று, தாகூரின் ஊர்வசி பிரான்ஸிஸ் தாம்ஸனது ஹவுண்ட் அவ்ஹெவன் (ழடீருதூனு டீகு ழுநுஹஏநுநூ) முதலியன அந்த லிரிக் அமைப்பின் பூரணப் பொலிவிற்கு உதாரணங்கள். உவமையில் காளிதாஸனுடைய சிறப்பும் புதுமையும் பாரதியின் கவிதையில் வெகு காலத்திற்குப் பிறகு மறுபடி இந்திய இலக்கியத்தில் இரண்டாவது தவையாகத் தோன்றுகின்றன-முதல் தடவை ரவீந்திரரின் கவிதையில்.

கால தேச வர்த்தமானம், இலக்கியபரம்பரை என்ற இந்த இரண்டு மூலங்களைக் காட்டிலும் மேற்போன மூலம் ஒன்று பாரதிக்கு இருக்கிறது-அது பாரதியே! அவருடைய கவிதையைச் சுவைத்த பிறகு இடையற்ற வேகமும் வளர்ச்சியும், தெளிவும் தேர்ச்சியும், அழகும் தயக்கமும் இல்லாத, ஒரு பூங்குரல்-களிப்பின் கனிவுடையது, மூன்று ஸ்தாயிகளிலும், மூன்று காலங்களிலும், மெய் மறந்து சஞ்சரித்து, நிறைவுடன் நிச்சயமாக ஏறி இறங்கி, மூர்ச்சனை கொடுத்து, சுருதிமேல் மிதந்து, சுருள் கத்தி போலக் கிளம்பிக் கற்பனை கொள்வது-இதுவே பாரதியினுடைய அருள் வாக்கின் தனிச்சிறப்பு

குயில்பாட்டு

பாரதியினுடைய காவியங்களுக்குள், எல்லா வகைகளிலும் தனிப்பட்டு நிற்பது குயில் பாட்டு. முதலாவதாக அவருடைய காவிய தத்துவமான, சக்திக்கோட்பாட்டிற்குள் அடங்காதது. அதாவது, ஒரு வெளிப்படையான கருத்து உருவமற்றிருக்கிறது. இரண்டாவதாக அவருடைய பாட்டுக்களிலேயே நீண்டதொரு தனிப்பாட்டு இதுதான். மூன்றாவதாக அவைகளுக்கிடையே, பட்டப்பகலிலே பாவலா காணும் நெட்டைக்கனவு என்று சொல்லக்கூடியதும் இது ஒன்றுதான்.

உண்மையிலேயே இது ஒரு கனவு; மது மயக்கத்தில் உண்டாகும் மிகைப் பேச்சுப்போல, கவிக்கு அருள் வந்த வேளையில் மெய்மறந்து, கொட்டிய கற்பனை. ஆங்கிலத்தில் கோல்ரிட்ஜின் குப்லாகான் எத்தகையதோ, அத்தகையது குயில்பாட்டு. புதுச்சேரியில் பாரதியின் நண்பரான கிருஷ்ணசாமி செட்டியாரின் தோட்டம்தான் குயில்பாட்டுக்குக் காட்சி ஸ்தலம் என்று வ.ரா.எழுதியிருக்கிறார். குயில்பாட்டு ஒரு காட்சிதான். செந்தமிழ்த் தென்புதுவையன்னுந் திருநகரின், மேற்கே சிறு தொலையில் மேவுமொரு மாஞ்சோலையில் வேடர் வாராத விருந்துத் திருநாளொன்று; பேடைக்குயிலொன்று பெட்புறவோர் வான் கிளையில் வீற்றிருந்து பாடியதைக் கவி காண்கிறார். குக்குக்கு என்று குயில் பாடும் பாட்டிலே தொக்கியிருந்த பொருள் காதல்!

காதல், காதல், காதல்
காதல்போயிற், காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்.
இன்பம், இன்பம், இன்பம்
இன்பத்துக் கோரெல்லைகாணில்
துன்பம், துன்பம், துன்பம்.

இன்ப வெறியும் துயரும் கலந்த அக்குரலைக்கேட்டு மயங்கிய கவி, அதனருகிற் சென்று, அதற்குப் பீழை என்ன வென்று கேட்க, காதலை வேண்டிக் கரைகிறேன் எனக்கூறுகிறது. அது காதலையடையாத காரணமென்னவென்று கவி திரும்பக் கேட்கிறார். கானக்குயில் கதை சொல்லுகிறது. "சிறியதொரு புள்ளாய்சிறியேன் பிறந்திடினும் யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறு பெற்று மானிடர் நெஞ்சு வாக்கெல்லாம் தேர்ந்து"

கானப்பறவை கலகலெனு மோசையிலும்,
காற்று மரங்களிடை காட்டு மிசைகளிலும்
* * *
வட்டமிட்டுப்பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்க
கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
* * *
நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறி கொடுத்தேன் பாவியேன் ,
நாவுமொழிய நடக்க முறும் வார்த்தைகளை ,
பாவி மனம் தானிறுகப்பற்றி நிற்பதென்னே யே?
என்கிறது.

இதைக்கேட்ட கவிக்கு இன்பஜுரம் ஏற, அப்பறைவயிடம் காதல் கொண்டு நிற்கிறார். பறவையும் அன்றைய நான்காம் நாள் அவரைத் திரும்பி வரச்சொல்ல, கவி காதலின் மிகுதியால் மறு நாளே அவ்விடம் செல்லுகிறார். அங்கே குயில் ஒரு குரங்குடன் ஆசை வார்த்தை கூறிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, வஞ்சனையே! பெண்மையே; மன்மதனாம் பொய்த் தேவே! தொல் விதியினீதியே! பாழுலகே! என்று ஆற்றாமையுடன் அவைகளைக் கொல்ல வாளை வீசுகிறார்; ஆனால் குயிலும் குரங்கும் தப்பி யொளிகின்றன.

மறுநாள் காலையில் துயிலெழுந்து காலிரண்டும் முன்போல் சோலைக்கிழுத்திட, கவி சொந்த

உணர்வில்லாமல் சோலையில் வந்து சுற்று முற்றும் தேடுகிறார்.

மூலையிலோர் மாமரத்தின் மோட்டுக் கிளையினிலே
நீலக்குயிலிலிருந்து நீண்ட கதை சொல்லுவதும்
கீழேயிருந்தோர் கிழக்காளை மாடதனை
ஆழமதியுடனே ஆவலுறக் கேட்பதுவும்

கண்டு, முன்போல நெஞ்சிலனல் கொண்டு வெகுண்டு வாளை வீசுகிறார். இத்தடவையும் அவைகள் தப்பி விடுகின்றன! வீடு சேர்ந்து கவி கலங்குகிறார்.

எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் ஏதும் விளங்வில்லை
கண்ணிலே நீர் ததும்பக் கானக் குயிலெனக்கேகாதற்கதை யுரைத்து நெஞ்சம் கரைத்ததையும்
பேதைநானங்குப் பெருமையல் கொண்டதையும்
இன்பக் கதையின்டையே தடையாகப்
புன்பறவையெல்லாம்புகுந்த வியப்பினையும்
ஒன்றைப் பொருள் ய்யா உள்ளத்தைக் காமவனல்
தின்றெனது சித்தந் திகைப்புறவே செய்ததையும்
சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு
முற்றும் வைரிகளாய் மூண்ட கொடுமையையும்
இத்தனை கோலத்தினுக்கும் யான் வேட்கை தீராமல்
பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும்
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் ஏதும் விளங்கவில்லை
கண்ணிரண்டும் மூடிக்கடுந்துயிலி வாழ்ந்துவிட்டேன்

நான்காநாள் குயில்வந்து காட்டு வழியிலே காட்சிகாட்டி அழைத்துச்செல்ல கவி சோலைக்குச் செல்லுகிறார்.

ஆஞ்சோதி வெள்ளம் அலையுமொரு கொம்பரின் மேல்
சின்னக் கருங்குயில் செவ்வனே வீற்றிருந்து
பொன்னங் குழலின் புதிய வொலி யதனிலே பண்டைப் பொய்க் காதற் பழம்பாட்டைத்தான் பாடிக்
கொண்டிருத்தல் கண்டேன் குழைந்தேன், எதிரேபோய்,
நீசக் குயிலே நிலையறியா பொம்மையே,
ஆசைக் குரங்கினையும் அன்பா ரெருதினையும்
எண்ணி; நீபாடும் இருந்த புலைப்பாட்டை
நண்ணி இங்கு கேட்க நடத்தி வந்தாய் போலுமெனை

என்று சினம்பொங்கி அதைக்கொல்ல எண்ணுகிறார். அப்பொழுது சின்னக் குயில் குரங்குடனும் மாட்டுடனும் சல்லாபம் செய்தது தன் பிழை அல்ல என்றும், அது விதியின் வலிமை யென்றும் கூறி, பொதிய மலையிலிருந்த ஒரு முனிவர் தனக்குரைத்த பூர்வ ஜன்ம வரலாற்றைச் சொல்கிறது

சேர நாட்டில் தென்புறத்திலோர் மலையில் வீரமுருகனென்று வேடர் குலத்தலைவன் மகளாகப்பிறந்து வளர்ந்தேன். மாடனென்று பெயர் கொண்ட என் மாமன் மகன் பொன்னனை, மலைப் புதுத் தேனைக் கொண்டெனக்கு நித்தம் கொடுத்து நினைவிலெலாம் நானாகச் சித்தம் வருந்து கையில், மையலாலல்ல, கருணாயல், அவனுக்கு மாலையிட வாக்களித்தேன். தேன் மலைச்சார்பில் வாழ்ந்த வேடன் மொட்டைப் புலியனின் மகன் நெட்டைக் குரங்கனுக்கு என்னை மணம் பேசினார்கள். ஒருநாள் மாலையில் காட்டினடுவே

வேடர் குலமகளிருடன் களித்தாடிக்கொண்டிருக்கையில், வேட்டை நிமித்தம் வந்த சேரநாட்டு இளவரசன் என்னைக் கண்டு மையல் கொண்டு, என்னை அவன் அரசியாக்கச் சம்மதித்ததின்பேரில், நாங்கள் காந்தர்வமாக மணந்தோம்.

அந்த இன்பப் போழ்தினிலே, அப்போதுதான் ஊரினின்று வந்த நெட்டைக் குரங்கன் நான் கானகம் சென்ற செய்தியறிந்து, அங்கு வந்தான். இந்தச் செய்தி கேட்ட மாடன் பொறாமை மீற ஈரிரண்டு பாய்ச்சலில் நீரோடு மேனியும் நெருப்போடு கண்ணுமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

ஆவிக்கலப்பி னமுத சுகந்தனிலே
மேவியங்கு மூடியிரந்த விழிநான்கு
ஆங்கவற்றைக் கண்டமையால் ஆவியிலே தீப்பற்றி
ஓங்கும் பொறிக ளுதிர்க்கும் விழி நான்கு
மாடனுந்தன் வானுருவி மன்னவனைக்கொன்றிடவே
ஓடிவந்தான், நெட்டைக் குரங்கனும் வானோங்கி வந்தான்

ஒரே காலத்திலே இரண்டு வெட்டும் விழுந்தன வேந்தன் மீது. மன்னனும் திரும்பி இருவரையும் வெட்டி வீழ்த்தினான். சாகும் தறுவாயில், இன்னம் பிறவியுண்டு இன்பமுண்டு, பின்னும் சந்திப்போம்என்று கூறி இளவரசன் மாண்டான். இப்பிறப்பிலும் விந்தகிரி சார்பினில் வாழும் வேடன் மகளாகப் பிறந்தேன். என் மன்னன் தொண்டை நாட்டுக் கடற்கரையையடுத்த ஊரிலே மானிடனாய்த் தோன்றி வளர்ந்தான். இதை பேயாய் பிறந்தலையும் மாடனும் குரங்கனும் அறிந்து நான் கன்னியாக விருந்தால் அவனை மணந்து விடுவேனென்று எண்ணி என்னைக் குயிலாக்கி என்னைவிடாது சுற்றினார். மன்னவன் என்னை ஒரு சோலையில் காண்பாரென்று சொல்லி முனிவர் மறைந்தார்

சின்னக் குயில் கதையை முடித்துக் கவியின் கையில் வீழ்ந்தது. கவியதை முத்தமிட்ட க்ஷணத்தில்,

விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா! விந்தையடா!
பெண்ணொருத்தி அங்கு நின்றாள் பேருவகை கொண்டுதான்
கண்ணெடுக்கா தென்னைக் கணப்பொழுது நோக்கினாள்
சற்றே தலைகுனிந்தாள். சாமி! இவளழகை
ஏற்றே தமிழி லிசைத் திடுவேன் கண்ணிரண்டும்
ஆளைவிழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ?
மீளவிழியில் மிந்த கவிதையெலாம்
சொல்லிலகப்படுமோ? தூயசுடர் முத்தை யொப்பாம்
பல்லிற் கனி இதழிற் பாயந்த நிலவினையான்
என்று மறத்த லியலுமோ? பாரின்மிசை
நன்றதொரு மின்னற்கொடிபோல் நேர்ந்த மணிப்
பெண்ணரசின்
மேனி நலத்தினையும் வெட்டினையும் கட்டினையும்
தேனிலினியாள் திருத்த நிலையினையும்
மற்றவர்க்குச் சொல்லவசமோ?
திடீரென்று பக்கத்திருந்த மணிப் பாவையுடன் சோலையெல்லாம்
ஒக்க மறைந்திடலும், ஓஹோ! எனக் கதறி
வீழ்ந்தேன்.

பிறகு விழி திறந்து பார்க்கையிலே சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச் சுவடி, எழுதுகோல், பத்திரிகைக் கூட்டம்,

பழம்பாய், வரிசையெலாம் ஒத்திருக்க, நாம் வீட்டிலுள்ளோம்எனவுணர்ந்த கவி,

சோலைக் -குயில்-காதல் சொன்ன கதையனைத்தும்
மாலை யழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றுய தோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே கண்டு கொண்டேன்
ஆன்ற தமிழ்ப் புலவீர், கற்பனையேயானாலும்
வேதாந்தமாக விரித்துப்பொருளுரைக்க யாதானுஞ்சற்றேஇடமிருந்தாற் கூறீரோ ?
என்கிறார்.

கூறுவது சற்றே சிரமமாகவிருக்கிறது! பாரதி யாதொரு பொருளையும் அமைத்துப் பாடவில்லையென்று வ.ரா.ஒரு சமயம் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் இது புரளியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்போலும்! ஆனால் ஒரு பொதுவான அபிப்பிராயம் இக்கதையில் ஊடுருவி நிற்பதாகக் கொள்ளலாம். காதல் போயிற் சாதல் என்பதையும் இன்பத்திற்கோர் எல்லை காணில் துன்பம் என்பதையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், இசை வடிவமாகிய குயில் காதல் என்றும், அது வாழ்க்கையின் க்ஷீணசம்பந்தமற்று இருக்கும் வரை சாதலற்றது என்றும், எந்த நிமிஷம் அந்த இன்பத்திற்கு வாழ்க்கையின் சேர்க்கை என்ற எல்லை யேற்படுகிறதோ, அந்த நிமிஷத்திலிருந்தே துன்பம் என்று கவி கொள்கை கொண்டார் போலும்! ஆங்கிலத்தில் அழகைப் பற்றிப் பாடும் கவி கீட்ஸ் ஓரிடத்தில், சித்திரத்தில் வரையப்பட்ட காதலியை, காதலன் தீண்டாமல் நின்று, வேண்டுவதைக் குறித்து, நீ எந்நாளும் காதலித்துக்கொண்டிருப்பாய்: அவளும் அழியா அழகுடன் இருப்பாள் என்று பாடியது போல பாரதியும் பாடியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறத.

சொல்லின்பத்தைக் காட்டுவதற்காக இக்கதையைக் கூடியவரை பாரதியின் சொற்களைக் கொண்டே சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன். வெறும் கற்பனையானாலும் பாரதியின் மற்ற காவியங்களில் காணப்படாத குணசித்திர சக்தி இதில் காணப்படுகிறது. சைவ சுத்த போசனமும், சாதுரியப் பார்வைகளும் என்பது குரங்கையும்,

நீளமுகமும் நிமிர்ந்திருக்கும் கொம்புகளும்
பஞ்சுப் பொதிபோல் படர்ந்த திருவடிவும்
துஞ்சு புறச்சுமையும் வீரத்திருவாலும்
வானத்திடிபோல மாவென் றுறுமுவதும்

என்பது மாட்டையும் சித்தரித்துவிட்டன. காவியத்தின் மணிமுடியில் உலாவும் கற்பனைக்கும் பஞ்சமில்லை.

புல்லை நகையுறுத்தி, பூவை வியப்பாக்கி
மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச்சி தந்து
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தை செய்யும்சோதியினை
காலைப்பொழுதிலே கண்விழித்து நான் தொழுதேன்.

ஆனால் இந்த (நாயக, நாயகி) பாவத்தை ஆளுவது கத்தியின் கூர்ப்பக்கத்தின் மீது நடப்பது போன்ற கஷ்டமான காரியம்.ஓர் வரம்பு இருக்கிறது. அதற்கு அப்புறம் இப்புறம் போய்விட்டால் அசந்தர்ப்பமாகிவிடும். ஸ்ரீ பாகவதத்திலும்கூட கோபிகா உபாக்யானங்களில் சுக பகவான் இவ்வரம்பை அங்கங்கே கடந்து விட்டிருக்கிறார் என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழிகளையும்,

கற்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ ?

என்று தொடங்கும் ஆண்டாள் பாசுரங்களையும் போல இப்பாவத்தைப் பாடுவது அநேகமாய் அசாத்யம்.

நமது கவியும் இப்பாவத்தை விவரிக்கையில் பயபக்தியைவிட சாரீ ரகமான காதலையே அதிகமாக வர்ணித்திருக்கிறார். ஆனால் சுகப்ரும்மமே நிறத்த முடியாததான தரா முனையை நம் ஆசிரியர் நிறுத்தவில்லையென்று நாம் குறை கூறலாமா? என்று வ.வெ.சு.ஐயர் கண்ணன் பாட்டு இரண்டாவது பதிப்பின் முகவுரையில் எழுதியிருக்கிறார்.

பேரறிவாளராகிய ஐயர் சுகப்ரும்மத்தை ஆழ்வார்களுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறியிருப்பது அவ்வளவு சரியா என்பதை ஆராய இடம் இதுவல்ல. ஆனால் அவர் பாரதியைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதில் ஒரு குறை இருக்கிறது. பாரதி, காதலன் காதலிப் பாட்டுக்களை எவ்வித பாவனையுடன் பாடினாரென்று எனக்குத் தெரியாது.நேரில் அறிந்தவர்கள் சிலரிருக்கலாம். ஆனால் ஆழ்ந்து பார்த்தால் அப்பாட்டுக்களிலிருந்தும் மற்றய பாட்டுக்களிலிருந்தும் தோன்றுவதுஇதுதான்-கண்ணன் என்ற கவர்ச்சி உருவத்திற்குப் பாரதியும் ஒரு கற்பனை மாலை சூட்டியிருக்கிறார். அவ்வளவே, நாயகநாயகி பாவத்திலாவது பக்திமார்க்கத்தில் வழங்கப்படும் தசவித பாவங்களில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது ஈடுபட்டு, பாரதி தன்னை நாயகி முதலிய அவஸ்தைகளில் வைத்துக்கொண்டு பாடியிருக்க முடியாது என்று தெரிகிறது. கவி உத்தேசிக்காத ஒரு நிலையை, நாம் அவருடைய எழுத்தில் சுமத்தி அதில் சித்திபெறவில்லை யென்று சொல்வது நியாயமில்லை. அதிலும் நாயக நாயகி பாவத்தில் அவர் ஈடுபடுவது அசாத்யம்-ஏன்? அது அவருடைய மனநிலைக்கே விரோதமானது என்று நிச்சயமாகக் கூறுவேன்.

கண்ணன் பாட்டுத் தொகுதியை எழுத ஆரம்பித்த பொழுது ஒரு வேளை பாரதிக்கு, திவ்வியப்பிரபந்த கர்த்தர்களின் தூண்டுதல் இருந்திருக்கலாம். கண்ணன் என் காதலன் என்ற பாட்டுக்களில், வைஷ்ணவ பரம்பரையையொட்டி, அந்தராத்மாவை நாயகியாகவும், பரமாத்மாவை நாயகனாகவும் வைத்துச் சித்திரித்துப் பாடியிருக்கிறதாகக் கொள்வதிற்கில்லை. அவைகள் ஆங்கிலத்தில் அப்ஜெக்டிவ் எனப்படும் தத்பாவமற்ற சித்திரங்கள். இந்த அபிப்பிராயத்திற்கு வேண்டிய ஆதாரம் அப்பாட்டுக்களிலேயே இருக்கிறது. சொல்லப்போனால் கண்ணன் என் தாய் கண்ணம்மா என் குழந்தைஇவ்விரண்டையும் ஆராயும்பொழுது பாதி தன்மனோ பீஷ்ட தத்துவ ரூபமாகிய பராசக்தியை வியக்தமாக வர்ணித்திருப்பது மேற்சொன்ன பாவத்திற்கு விரோதமான மனப் பான்மையையே காட்டுகிறது. இன்னும் கண்ணன் என் தோழன், தந்தை, சற்கரு, சீடன், சேவகன், ஆண்டை, குல தெய்வம் இப்பாடல்களைப் படிக்கும் பொழுது மேலே வெளியிடப்பட்ட அபிப்பிராயம் ஊர்ஜிதமாகிறது. அத்தொகுதி பூராவையும் ஒரு நோக்கில் பார்த்தால் கண்ணனது ஜீவியத்தினுடைய பல அம்சங்களை-ஹோதாக்களை (வடமொழியில் அவஸ்தையென்பது) கவி விவரித்துக் கற்பனை லட்சியமாக இசைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. நான் கீழே கொடுக்கும் உதாரண வரிகளினின்று இது நன்கு விளங்கும். மேலும் பாரதியினுடைய உயிர்க்கொள்கையான சக்தி தத்துவம், நாயக நாயகி பாவத்திற்கு இடங்கொடுக்காதது. தவிர அந்த பாவத்திற்கு வேண்டிய லயிப்பு- உதாரணமாக- ஆண்டாள் வாக்கிலிருப்பது போல, பாரதியின் இப்பாட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. அவருடைய லயிப்பெல்லாம் சக்தி சக்தி சக்தி யென்றெ பாடோமோ என்ற திக்கிலேதான்!

கண்ணன் என் காதலன் என்ற பாட்டுக்களில் தத்பாவத்திற்கு வேண்டிய லயிப்பு இல்லையே தவிர, அவைகள் பூராவிலும் உணர்ச்சிக்கோ, கற்பனைக்கோ குறைவே கிடையாது. கண்ணன் என் காதலன் என்ற பாட்டுக்கள் யாவும், ஒரு ராதையோ, ஒரு கோபியோ கொள்ளும் பிரிவாற்றமையைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் விவரிப்பன.

தூண்டிற் புழுவினைப் போல் என்று ஆரம்பிக்கும் பாட்டு அவைகளில் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்றது பி. ஸ்ரீ. அவர்கள் எழுதியிருப்பது போல காவிய உலகில் பாரதிக்கு அழியா ஸ்தானம் கொடுப்பதற்கு அது ஒன்றே போதும். அபிநயம் பிடிப்பதற்கு வெகு நன்றாக அமைந்துள்ளது. நாயகி பாங்கிமூலம் தூதுவிடும். கண்ணன் மனநிலையை என்ற பாட்டு பழைய மெட்டிலே நாயகியினுடைய மனநிலையை அப்பபடியே படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது.

நேர முழுவதிலு மப்பாவி தன்னையேஉள்ளம்

நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்

தீர ஒரு சொல்லின்று கேட்டு வந்திட்டால்பின்பு

தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்

காதலன் இவ்வாறாகப் பிரிவாற்றாமையைக் கொடுத்து பிரேமையை வளர்க்கிறான்.

கண்ணன் தோழன் என்ற முறையில் பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரையை மணக்க அர்ஜுனனுக்கு சூழ்ச்சி சொல்லிக்கொடுக்கிறான். பாண்டவர்கள் வனவாஸத்தில் ஆறுதலளிக்கிறான். பெருஞ்சேனைத் தலைநின்று போர் செய்யும் போதினில் தேர் நடத்திக்கொடுக்கிறான்.

கண்ணன் தந்தை யென்ற முறையில் ஈசுவரனுடைய அவதாரமாக இருக்கிறான்.

நாவு துணிகுவதில்லை-உண்மை

நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்பதற்கே

யாவருந்தெரிந்திடவே-எங்கள்

ஈசனென்றும் கண்ணனென்றும் சொல்லுவதுண்டு

கண்ணன் அரசனென்ற முறையில்

கொல்லபூத மனுப்பிடுமாமனே

கோலுயர்த்துல காண்டுகளித்திட

முல்லைமென்னகை மாதர்க்கும் பாட்டிற்கும்

மோகமுற்றுப் பொழுதுகள் போக்குவான்

இதைத் தவிரக் கண்ணன், சீடனாயும்,சேவகனாயும் சற்குருவுமாகவுங்கூடப் பரிணமிக்கும் வேளைகளுண்டு. அதாவது உத்தம சேவகனும் கண்ணனைப் போல பூஜ்யஸ்தானத்தை அடைகிறான். ஆனால் கண்ணன் தீராத விளையாட்டுப்பிள்ளை யாகவும், உயிர்களின் காதலனாகவும் கீதாசார்யனாகவும் ஒரு லக்ஷியமாக விருக்கிறான். இன்னும் பல லக்ஷியங்களாகக்கூட கண்ணானாகி விடுக்கின்றான். பராசக்தி குழந்தையாகி கண்ணம்மா ஆகிறான் (பாட்டின் தலைப்பில் இது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.)

இன்பக் கதைகளெல்லாம் உன்னைப்போல்

ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ?

அன்பு தருவதிலே-உனை நேர்

ஆகுமோர் தெய்வமுண்டோ?

விச்வமாதாவாகிய பராசக்தியும் கண்ணம்மாதான்

விந்தை விந்தையாக வெனக்கே-பல

விதவித தோற்றங்கள் காட்டுவிப்பாள்

சந்திரனென்றொரு பொம்மை-அதில்

தண்ணமுதம்போல ஒளிபரந் தொழுகும்

என், உத்தமக்காதலி கூடக் கண்ணனின் அம்சம் தான். கண்ணம்மா என் காதலி யென்று பாரதி அதிசய அழகு பொருந்திய தனிப்பாடல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

நாணிக்கண் புதைத்த லென்பதில் பின்வரும் வரிகள் ஒரு மகா கவியினுடைய வாக்கின் முத்திரை பெற்றிருக்கின்றன.

நாட்டினிற் பெண்களுக்கு நாயகர் சொல்லும்சுவை

நைந்த பழங்கதைகள் நானுரைப்பதோ?

பாட்டும் சுதியுமொன்று கலந்திடுங்கால்-தம்முட்
பன்னியுபசரணை பேசுவதுண்டோ?
நீட்டுக்கதிர்களோடு நிலவுவந்தே-விண்ணை
நின்று புகர்ந்துவிட்டுப்பின் மருவுமோ?
மூட்டும் விறகினையச்சோதி கவ்வுங்கால் அவை
முன்னுபசார வகை மொழிந்திடுமோ ?

வாகர்த்தாவிவஸம்ப்ருக்தெள என்று காளிதாஸன் வர்ணிக்கும் சிவ சக்தி இணைப்பை யோகமென்னும் பாட்டில் பாரதி பல உவமைகளால் வர்ணிக்கிறார்.

வெண்ணிலவு நீயெனக்கு மேவுகடல் நானுனக்கு
பண்ணுசுதி நீயெனக்கு பாட்டினிமை நானுனக்கு
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமிலை நின்சுவைக்கே,
கண்ணின் மணி போன்றவளே கட்டியமுதே கண்ணம்மா!

ரஸப்பெருக்குடனும் காதற் செயலழகை மிதத்துடனும், மனிதனை பிரகிருதியிலமைத்துப் பாடி குற்றமற்று விளங்கும், கண் மறைத்தல் என்ற சிருங்கார காவியத்தைப் போல் வேறொன்றையும் நான் படித்ததில்லை.

நெரித்த திரைக்கடலில் என்ன கண்டிட்டாய்?
நீல விசும்பினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?
திரித்த நரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?
சின்னக் குமிழிகளில் என்ன கண்டிட்டாய்?
பிரித்துப் பிரித்து நிதமேக மளந்தே
பெற்ற நலங்களென்ன? பேசுதி என்றாள்
நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்
நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்
திரித்த நுரையினிடைநின்முகங் கண்டேன்
சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்
பிரித்துப் பிரித்து நிதமேக மளந்தே
பெற்றதுன் முகமின்றிப் பிறிதொன்றில்லை
சிரித்த ஒலியிலுன் கை விலக்கியே!
திருமித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்

பொதுவாகக் காதலன் காதலி பாட்டுக்களும் தாய், குழந்தை பாட்டுக்களும் உயர்ந்த கவிதையின் ரசங்கள். தனியாக தமிழ்ச்சொல்லின்பம் புதிதல்ல. தனியாக கருத்தும் கூட புதிதல்ல. ஆனால் பாரதிதன் கற்பனையின் வேகத்தில் இவ்விரண்டையும் பிணைத்துப் புது உருவம் கொடுத்திருக்கிறார். பாரதியின் பாட்டுகள் முதலிலும் கடைசியிலும், அடியிலும் நுனியிலும், எல்லாம் புதியன.

இத்தொகுதியில் மற்றப் பாட்டுக்கள் ரஸமற்றன. பாரதி அவைகளில் ஈடுபடவில்லை என்று நான் மேலே குறித்த காரணத்தாலும், அவருடைய பாட்டுக்களிலே கழிவு என்று சொல்லக்கூடியவை இவையே என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இவைகளை அவருடைய பேனா எழுதிய போதிலும் ஹ்ருதயம் இறங்கி வேகம் இவ்விடத்தில் மட்டும் கொடுக்கவில்லை-மற்று எங்கும் ஆவேசந்தான்.

பாங்சாலி சபதமும் பெண்மைப் பாட்டுகளும்(பெண்சக்தி)

பாரதியின் சக்திக் கொள்கையைப் பற்றி முன்பு ஒருவாறு எழுதியிருக்கிறேன். அதைப் பற்றி எவ்வளவு தடவை, எவ்வளவு வகையில்தான் சொல்லக்கூடாது! பகுரூபா என்று வர்ணிக்கப்படும் சக்தி பல அம்சங்களும்,பல தோற்றங்களும் கொண்டிருக்கிறாளல்லவா? சக்தி, ஜகத்தின் சிருஷ்டி அம்சத்தையே தத்துவமாகக் கொண்டபடியால், அதைப் போலவே உகலளாவிய உண்மை கொண்டது. ஒரு நியாயப்படி, வேதாந்தத்தில் பிரம்மம் எனப்படும் சலனமற்ற வஸ்துவை விதையெனக் கொண்டால், அது வெடித்து விரிவடையும் பூமி, (க்ஷேத்ரம்) சக்தி. சேதனா சேதனங்களின் இவ்வித சலன ரூபத்தைக் கொண்டிருக்கும் சர்வ வியாபகமான சக்தி மனிதனுடைய ஐந்து புலன்களால் விளக்கம் கொண்ட மனக் கண்ணின் பாப்பா வில் மூன்று விதமாகப் பிரதிபலிப்புக் கொள்ளுகிறது. தாயுருவமும் பத்தினியுருவமும் கொண்ட ஒரு பிரதிபலிப்புப் பெண்மை. பிறந்து வளரும் நாடு ஒரு பிரதிபலிப்பு. இவ்விரண்டிற்கும் பரிஸரமாக விருக்கும் பிரகிருதி மூன்றாவது பிரதிபலிப்பு இப்பிரகிருதி உருக்கொண்ட பராசக்தி தனியாகவும், மற்ற இரண்டு அம்சங்களின் சாரமாகவும், இம்மூன்றின் முடிவுருவமாகிய கவிதையகாவும் இருந்துகொண்டு, இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்ற மூன்று வகைகளில் உயிரின் உன்னத அவாக்களுக்கு லக்ஷ்ய ஸ்தானமானஒரு நக்ஷத்திர மாகவும் அவைகளை இடையறாது தூண்டிக் கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சி வேகமாகவுமிருக்கிறாள்.

உணர்ச்சி சம்பந்தப்பட்டவரை புருஷனுடைய அமைப்பில் ஸ்திரீ அம்சமிருக்கிறது; அதே பிரகாரம், ஸ்திரியின் அமைப்பில் புருஷ அம்சமிருக்கிறது. இப்படி அர்த்த நாரிகளான ஸ்திரீ புருஷர்கள் லக்ஷிய பிராப்தியென்ற முடிவற்ற முயற்சியின் அலைச் சிகரங்களில் ஏந்திச்செல்லப்படுகிறார்கள். இம்முயற்சியின் முடிவே அது நிலை; அதைக் கவிதையின் ஸாக்ஷாத்காரத்தில் ஒரு மின்வெட்டுப்போல அடைந்து அனுபவிக்கிறோம்.

பாஞ்சாலி சபதத்தில், பாரதி,பெண் சக்தியைப் போற்றுகிறார் என்பது மட்டுமல்ல; ஏக காலத்தில், ஒரே சந்தர்ப்பத்தில், சக்தியின் மூன்று ரூபங்களையும் பளிச்,பளிச்சென்று காட்சிகளைப் போலத்தோற்றுவிக்கிறார். அன்னை பாஞ்சாலி, பாண்டவர்களின் காதலி துரியோதனனால் அவமதிக்கப்பட்ட பொழுது, பெண்ணாக மட்டுமல்ல. அடிமைத்தனத்தில் அவமதிக்கப்படும் நமது பாரத தேவியைப் போலவே காணப்படுகிறாள். இறுதியில் அவளது பெண்மை வெற்றி கொண்ட வேகத்தில்-சபதம் செய்யும்பொழுது-பராசக்தியின் தவஸ்வரூபமாகிறாள். இக்காவிய விஷயத்தைப் பொறுக்கினதிலேயே, பாரதியின் ரஸிகத் தன்மையும் நுட்பமான ஆராய்ச்சி சக்தியும் நன்கு வெளியாகிறது. தன் கொள்கைக்கேற்ற ஒரு கதையை எடுத்துப் பட்டைபோட்டுப் புது வைரமாக்கியிருக்கிறார். முதல் முதலாகப் பாஞ்சாலி சபதத்தில்பாரதி புராணப் பொருளை நீண்ட காவியமாகக் கையாண்டார். மகா பாரதத்தில் வெகு உருக்கமான பகுதியாகிய துகிலுரியும் கதையைஅதன் முடிவாகிய திரௌபதியின் சபதத்துடன் முடித்து, வெகு அழகாக எழுதியிருக்கிறார். பழைய காவிய லக்ஷணங்களோடு கூடி, பல சிந்து மெட்டுகளிலும் விருத்தங்களிலும் அமைந்திருக்கிறது.

பழைய வழக்கப்படி நாந்திச்லோகம் போன்ற வகையில் பிரமத்தையும் சிவ சக்தியையும் வணங்கிவிட்டுக் கவிதை புனையும் சக்தியை அருளும் பொருட்டு வாணியைச் சரண் புகுகிறார். பிறகு, அத்தினாபுரி வர்ணனையில் கதை ஆரம்பமாகிறது.

கதை யாவரு மறிந்தது தான். பாண்டவர்கள் செய்த வேள்வியில் அவர்களுக்கேற்பட்ட பெயரையும், பெருக்கையும் கண்டு துரியோதனன் பொறாமை கொள்ளுகிறான். அவர்களை எவ்விதமாவது அவமதிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து மாமன் சகுனியை யோசனை கேட்கிறான். சகுனி சொல்லுகிறான்:

வெஞ்சமர் செய்திடுவோ மெனில்-அதில்
வெற்றியும் தோல்வியும் யார் கண்டார்?-அந்தப்
பஞ்சவர் வீரம் பெரிது காண்-ஒரு
பார்த்தன் கைவில்லுக் கெதிருண்டோ?-உன்றன்
நெஞ்சத்திற் சூதை இகழ்ச்சியாக்-கொள்ள
நீதமில்லை முன்னைப் பார்த்திவர்-தொகை
கொஞ்சமில்லைப் பெருஞ் சூதினால்-வெற்றி

கொண்டு பகையை யழித்துளோர்

அவன் யோசனையின் படி துரியோதனன் ஒரு மண்டபம் கட்டுவிக்கிறான். அம் மண்டபத்தின் வர்ணனையே ஒரு காவியம்.

வல்லவனாக்கிய சித்திரம் போலும்

வண்மைக் கவிஞர் கனவினைப் போலும்

நல்ல தொழிலுணர்ந்தோர் செயலென்றே

நாடு முழுவதும் புகழ்ச்சிகள் கூறக்

கல்லையும் மண்ணையும் பொன்னையுங் கொண்டு

காமர் மணிகள் சில சில சேர்த்து

சொல்லையிசைத்துப் பிறர் செயுமாறே

சுந்தர மாமொரு காப்பியஞ் செய்தார்

பாண்டவர்களை அழைத்துவர விதுரர் அனுப்பப்படும்பொழுது, பாரத நாட்டின் நாசத்திற்குத்தான் காரணமாவதைப் பற்றி அவர் புலம்புகிறார்.

அன்னங்கள் பொற் கமலத்தடத்தினூர

அளிமுரலக் கிளமலை யரற்றக்கேட்போர்

கன்னங்க ளமுதூறக் குயில்கள் பாடும்

காவினத்து நறுமலரின் கமழைத் தென்றல்

பொன்ன ங்கமணி மடவார் மாடமீது

புலவிசெயும் போழ்தினிலே போந்து வீச

வன்னங்கொள் வரைத் தோளார் மகிழமாதர்

மையல்விழி தோற்றுவிக்கும் வண்மை நாடு

பேரறமும் பெருந் தொழிலும் பிறங்கு நாடு

பெண்களெல்லாம் அரம்பையர் போலொளிருநாடு

வீரமொடு மெய்ஞானத் தவங்கள் கல்வி

வேள்வியெனு மிவையெல்லாம் விளங்கும்நாடு

தொல்லுலகின் முடி மணிபோல தோன்று நாடு

பாரதர் தன் நாட்டிலே நாச மெய்தப்

பாவியேன் துணைபுரியும் பான்மை யென்னே!

விதுரன் சொன்ன செய்திகேட்டு பாண்டவர்கள் காரணத்தை உணருகிறார்கள். போருக்குச் செல்லக்கூட அவர்கள் யோசிக்கிறார்கள். ஆனால் யுதிஷ்டிரருடைய அறச்சொற்களை எக்காலத்திலும் தம்பிகளால் மீற முடிகிறதில்லை.

என்றினயை நீதி பல தருமராசன்

எடுத்துரைப்ப இளைஞர்களுந் தங்கை கூப்பிக்

குன்றினிலே யேற்றி வைத்த விளக்கைப் போலக்

குலலயத்திற் கறங்காட்டத் தோன்றினாய் நீ

வென்றி பெறுந்திருவடியாய் நினது சொல்லை

மீறியொரு செயலுண்டோ! ஆண்டானாணை

யன்றியடியார் தமக்குக் கடன் வேறுண்டோ!

ஐயனே பாண்டவர்த மாவி நீயே

துரியோதனன் அழைப்பை அங்கீகரித்து, அவர்கள் அத்தினாபுரத்திற்குப் போகும் வழியில் அந்திவர்ணனை செய்யக் கவிக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமேற்படுகிறது. அர்ஜுனனும் திரௌபதியும் ஏகாந்தமாக இருக்கும்பொழுது அர்ஜுனன் திரௌபதிக்கு சூர்யாஸ்தமனத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறான்.

கணந்தோறு மொருபுதிய வண்ணங்காட்டிக்

காளி பராசக்தியவள் களிக்குங் காலம்

அங்கே புதுமண்டபத்தில் சகுனிக்கும் தருமனுக்கும் சூதாட்ட மாரம்பமாகிறது. துரியோதனன் எதிர்பார்த்தது போலச் சூதாட்டத்தில் தருமன் எல்லாவற்றையும் தோற்கிறார். கடைசியில் தங்களைத் தோற்ற பின்பு திரௌபதியையும் வைத்தாடுகிறார்.

பாவியர் சபைதனிலே-புகழ்ப் பாஞ்சால நாட்டினர் கவப்பயனை
ஆவியிலினிய வளை-உயிர்த்
தனிசுமந் துலவிடு செய்யமுதை
ஓவிய நிகர்த்தவளை-அரு
ளொளியினைக் கற்பனைக் குயிரதனைத்
தேவியை நிலத்திருவை-எங்கும்
தேடினும் கிடைப் பருந்திரவியத்தை
படிமிசை யிசையுறவே-நடை
பயின்றிடுந் தெய்விக மலர்க்கொடியைக்
கடிகமழ் மின்னுருவை-ஒரு
கமனியக் கனவினைக் காதலினை
வடிவுறு பேரழகை-இன்ப
வளத்தினைச் சூதிற் பணயமென்றே
கொடியவரைக் களத்தில்-அறக்
கோமகன் வைத்திடல் குறித்துவிட்டான்

பாஞ்சாலி, சூதில் வசமான பிறகு துரியோதனுடைய சபைக்குக் கொண்டு வரப்படுகிறாள். அப்பொழுது தர்மம் அழிவுறுவதைக் கவி ஆவேசத்துடன் விஸ்தரிக்கிறார். துரியோதனனது உத்தரவுப்படி துச்சாதனன் துகிலை உரிகிறான்.

ஆடைகுலைவுற்று நிற்கிறாள்-அவள்
ஆவென்றழுது துடிக்கிறாள்-வெறும்
மாடுநிகர்த்த துச்சாதனன்-அவள்
மைக்குழல் பற்றியிழுக்கிறான்

அப்பொழுது பீமனது சினம் பொங்கியெழுகிறது.

சக்கரவர்த்தியென்றே..... மேலாந்
தன்மை படைத்திருந்தோம்
பொக்கென ஓர் கணத்தே-எல்லாம்
போகத் தொலைத்துவிட்டாய்
நாட்டையெல்லாந் தொலைத்தாய்-அண்ணே
நாங்கள் பொறுத்திருந்தோம்
மீட்டுமெமை அடிமை-செய்தாய்
மேலும் பொறுத் திரந்தோம்
துருபதன் மகளை-திட்டத்
துய்மனுடற் பிறப்பை
இருபகடை யென்றாய் ஐயோ!
இவர்க் கடிமை யென்றாய்
இது பொறுப்பதில்லை தம்பி
எரிதழல் கொண்டுவா
கதிரை வைத்திழந்தான் அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்

இவ்விடத்தில்சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு எழுத்து இதிகால வாக்குப்போல் உயர்வு கொண்டிருக்கிறது திரௌபதியின் துகிலை யுரிகையிலே,

....

அச்சோ, தேவர்களே?-என்
றலறி யவ்வி துரனுந் தலைசாய்ந்தான்
உட்சோதியில் கலந்தாள் அன்னை
உலகத்தை மறந்தாள் ஒருமையுற்றாள்,
ஹரி, ஹரி ஹரி என்றாள்-

அப்பொழுது பாஞ்சாலியின் புடைவை வளர்கிறது.

பொய்யர் தந் துயரினைப் போல்து-நல்ல
புண்ணியவாளர் தன்புகழினைப் போல்
....
கண்ணபிரானருளால்-தம்பி
கழற்றிடக் கழற்றிடத் துணி புதிதாய்
வண்ண பொற் சேலைகளம் அவை
வளர்ந்தன, வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே!
....
தேவர்கள் பூச்சொரிந்தார் ஓம்
ஜெய ஜெய பாரத சக்தியென்றே
ஆவலோடெழுந்து நின்று முன்னை
ஆரிய வீட்டுமன் கைத்தொழுதான்
சாவடி மறவரெல்லாம் ஓம்
சக்தி சக்தி சக்தி என்று கரங்குவித்தார்

பெண்மையின் இந்த மகத்தான வெற்றியால், கட்டுண்டு கிடந்த ஆண்மையின் ஆவேசம் பொங்குகிறது; பீமன் சபதம் கூறுகிறான்.

.... இந்த
ஆண்மையிலாத் துரியோதனன்றன்னை
பேணும் பெருங்கன லொத்தாள்-எங்கள்
பெண்டு துரௌபதியைத் தொடை மீதில்
நாணின்றி வந்திரு வென்றான் இந்த
நாய்மகனாந் துரியோதனன் தன்னை
மாணற்ற மன்னர் கண்முன்னே-என்றன்
வன்மையினால் யுத்தரங்கத்தின் கண்ணே
தொடையைப் பிளந்துயிர் மாய்ப்பேன்-தம்பி
தூரத்துச் சாதனன் தன்னையு மாங்கே
கடைப்பட்ட தோள்களைப் பிய்ப்பேன்-அங்கு
கள்ளென ஊறுமிரத்தங் குடிப்பேன்
நடைபெறுங் காண்பீருலகீர்!-இது
நான் சொல்லும் வார்த்தை யென்றெண்ணிடல் வேண்டா
தடையற்ற தெய்வத்தின் வார்த்தை-இது
சாதனைச் செய்த பராசக்தியென்றான்

ஆழ்ந்த பொருத்தத்துடன் கூடிய பாஞ்சாலியின் ஆவேச சபதத் தோடு காவியம் முடிவடைகிறது

ஓம் தேவி பராசக்தியாணையுரைத்தேன்
பாவி துச்சாதனன் செந்நீர்-அந்தப்
பாழ்த துரியோதனன் ஆக்கை யிரத்தம்
மேவி யிரண்டுங்கலந்து-குழல்
மீதினிற்பூசி நறுநெய் குளித்தே
சீவிக்குழல் முடிப்பேன்யான்- இது
செய்யுமுன்னே முடியேனென் றுரைத்தான்

இக்காவியத்தின் லகுவான பண் அமைப்பபையும் இணையற்ற நடைத்தெளிவையும் கவிதை சுவவையையும் விளக்கும் பொருட்டு உதாரணங்களைக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கொடுத்திருக்கிறேன். அவைகளில் காணப்படும். பொருள், நிகழ்ச்சி, இவைகளின் வர்ணனைகளிலந்து கவி தனது வேலைகளில் எவ்வளவு தூரம் வாணியின் அருள்பெற்றுவிட்டாரென்பது விளங்குகிறது. இப்புனிதக் கதையின் வேகத்தையும் உருக்கத்தையும் கொஞ்சமேனும் குறைக்காமல், நவீன நடையில், சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும், ஆனால் ஊக்கத்துடனும் உணர்ச்சியுடனும், சுலபமான மெட்டுகளில் இலக்கியத் தேர்ச்சியற்ற பாமரரும் படித்துப் புத்துணர்வு பெறும்படியாக கவி அமைத்திருக்கிறார்..

ஆஹா!அவருடைய அகால மரணத்தால் இப்படிப்பட்ட எவ்வளவு காவியங்களை இழந்துவிட்டோம்!

பெண்மையைப் பற்றி பாரதி பாடிய பாட்டுகள் எவ்வாறு அவருடைய தத்துவத்திற்குள் அடங்கியவை என்பதை முன்பே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன். ஆகையால் இவ்விடத்தில் மறுபடியும் அதைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்காமல் பெண்மை பாட்டுகளின் மற்றொரு அம்சத்தைக் குறிக்கிறேன்.

இந்திய இலக்கியமே கொஞ்சம் வேதாந்தப்பற்று அதிகமுள்ளதா கையால் ஆத்ம ஞான வாழ்வுக்கு இடையூறு எனக் கருதிவரும் பெண்மையை இகழ்ந்து பேசுவது கவிகளுக்கு ஒரு பெருமையாகக் கூட எண்ணப்பட்டது. ஆனால் அப்பேர்ப்பட்ட தப்பெண்ணம் மறைந்து, உயர்வாழ்விலும் உண்மைப் பெண்ணுக்கு ஒரு ஸ்தானமுண்டு என்ற மனப்பான்மை தோன்றியிருக்கிறது. வேதநாயகம் பிள்ளைகைக்குப் பிறகு சுப்பிரமணிய பாரதி பெண்மையைச் சக்தியின் அம்சமாகப் போற்றிப் பாடியிருக்கும் பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கே புதியன

ஆனால் அக்கவிதையில் போற்றியிருக்கும் பெண்மை அவர் வசனக் கட்டுரைகளில் கூறும் புதுமைப் பெண்ணின் விரிந்த லக்ஷயங்களுடையதாக மட்டுமிராமல், தாய், காதலி என்ற இந்த அம்சங்களில் பெண்மை தொண்டாற்றும் பழைய லக்ஷியாமாகவுமிருக்கிறது. பெண் ஒரு லக்ஷயம். ஆண்மையை உயர்வழியில் இட்டுச் செல்லும் ஜீவச்சுடர் என்பது மட்டுமன்று; உண்மையில் பெண் ஆணுக்கு லக்ஷியமாயிருக்கும் அடிமையல்ல; ஒரு தனி உயிர் ததும்பும் சுயேச்சைக்கும் உரிமையுடைய ஜீவன். அவளுக்கும் ஒரு லக்ஷியமுண்டு. வேண்டுமானால் அது தனிமையின்றி புருஷ லக்ஷியத்துடன் கலக்கலாம். பெண், தாயாகவும், காதலியாகவும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. பெண்ணாகவுமிருக்க வேண்டும். தனி எண்ணங்களும் ஏக்கங்களும் கொண்டு வாழ்க்கையைத் தானுமொரு தனிப்போராக நடத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சம்பூர்ண ஆத்ம வளர்ச்சியேற்படும். பெண் ஆண்மைக்காக மட்டும் உயிர் வாழவில்லை. தனக்காகவும் தன்னைப் பெற்ற தாய் நாட்டிற்காகவும் கூட ஜன்மமெடுத்திருக்கிறாளென்பது பெண் விடுதலையின் மூலம்பதிவு பெற வேண்டும். இந்தக் கொள்கையை பாரதி நவீன சீர்திருத்தக்காரர்களைக் காட்டிலும் மேலான லக்ஷிய ஸ்தாயியில் விளக்கி எழுதியிருக்கிறார்.

இவ்விதம் பாரதி காவியத்திலும், வனத்திலும் கனவு கண்டு இன்றைக்கு பதினைந்து இருபது வருஷங்களாகி விட்டன. நம் நாட்டில் ஸ்திரீகளின் இயக்கம் மகத்தான சக்தியைப் பெற்றுவிட்டது. எத்துறையிலும் முன்னணியில் நின்று சேவை புரிந்துவரும் அநேக பெண்மணிகள், தேசத்தின் சக்தி அம்சமாக விளங்குகிறார்கள்.

தேசீய கீதங்கள் (பாரத சக்தி)

பாரதியினுடைய சக்திக் கொள்கையின் முதலாவது அம்சமாக்கிய பெண் சக்தியைப் பற்றிப் பாஞ்சாலி சபதத்திலும், பெண்மைப் பாட்டுகளிலும் கவி விஸ்தரிப்பதை ஏழாவது பகுதியில் கவனித்தாகிவிட்டது.

அம்மகத்தான கொள்கையின் இரண்டாவது அம்மாகிய பாரத சக்தியின் நாமரூபங்களைக் கவி எவ்வாறு போற்றுகிறார் என்பதை இப்பகுதியில் ஆராய்வோம்.

இந்த ஆராய்ச்சியின் நாலாவது பகுதியில் கவிகளின் மூலங்களைப் பற்றி எழுதியபொழுது அவைகள் (1) இலக்கிய பரம்பரை, (2) தேச கால வர்த்தமானம் என்று இரண்டு வகையாகவே இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டேன். பாரதிக்கும் இவ்வித தூண்டுதல்கள் இருந்தனவென்பதையும் அப்பகுதியில் விவரித்தாகிவிட்டது. கால தேச வர்த்தமானங்களால் நிகரற்ற வகையில் தூண்டப்பட்டு தேசீய கீதங்களைப் பாடினதால் அவரைச் சிலர் தேச கவியென்றும், தேச பக்த கவியென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவைகளை அத்தகைய வேகத்துடன் பாடிய காரணத்தினாலேயே அவர் உலக இலக்கியத்தில் ஒரு ஸ்தானம் பெறுகிறார். சுதந்திர தாகம் கொண்டிருக்கும் நமது அடிமை நிலையிலிருந்து அவருடைய உத்தேவக் குரல், எரிமலை கக்கும் ஜ்வாலை போல கிளம்பி எரிகிறது. துன்பத்தில்தானே உணர்ச்சி அலையலையாகப் பொங்கி வருகிறது.

தாய் நாட்டினுடைய சீர்குலைந்த நிலை, பாரதியை உருக்கி, இருக்கிறவாறு காவியத்தில், வேறு எந்த நாட்டிலும் எவரையும், உருக்கவில்லை. பாரதியின் தேசீய கீதங்களுக்கிணையான ஆவேசங்கொண்ட தேச பக்திப் பாடல்கள் உலக இலக்கியத்திலேயே கிடையாதென்று கூடச் சொல்லலாம். அவற்றை யாரோ என்று சொன்னார்கள். உண்மையில் அவைகள் ஒரு நிகரற்ற தேசோப நிஷத் தேசோபநிஷத்'தின் துடிக்கும் உச்சாடன மந்திரங்கள்தான். அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைதான் பாரத சக்தி.

பாரத சக்தி! இந்த மகா மந்த்ரச் சொல்லால் எப்பேர்பட்ட கனவு உலகத்தின் கதவுகள் திறக்கப்படுகின்றன! அச்சொல்லின் பொருள் எவ்வளவு ஆழ்ந்த விரிவுடன் கூடியிருக்கிறது! பாரதி அதை ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்து பலவகைகளில் பாடி உருகுகிறார். பாரத சக்தி நாம் பிறந்த பொன்னாடாகிய தாயின் திருநாமம். அதன் உச்சரிப்பிலேயே ஒரு இன்னிசை இருக்கிறது.

ஜய ஜய பாரத
ஜய ஜய பாரத
ஜய ஜய பாரத
ஜய ஜய ஜய ஜய
வந்தே மாதரம்

ஆனால் அது நமது ஜன்ம பூமியின் பெயர் மட்டுமல்ல. அவளுடைய நீர்வள, நிலவளம், தனதான்யம் இவைகளுங்கூட

ஆற்றினிலே சுணையூற்றிலே-தென்றற்
காற்றினிலே மலைப்பேற்றினிலே
ஏற்றினிலே பயனீந்திடுங்காலி
யினத்தினிலே உயர்நாடு-
தோட்டத்திலே மரக்கூட்டத்திலே-கனி
யீட்டத்திலே பயிரூட்டத்திலே
தேட்டத்திலே அடங்காத நிதியின்
சிறப்பினிலே உயர் நாடு

பாரத தேவியின் தொல் இளமை முதல், அவளுடைய வீரமக்கள் இயற்றிய வேதமும், கீதமும், வேள்விகளம், வெற்றிகளும், காவியங்களும், ஓவியச் சிற்பங்களும், நியமங்களும் பாரத சக்திதான்.

ஒன்று பரம்பொருள் நாமதன் மக்கள்
உலகின்பக்கேணி யென்றே-மிக
நன்றுபல் வேதம் வரைந்த கைபாரத
நாயகி தன் திருக்கை

சித்தமய மிவ்வுலகம் உறுதிநம்

சித்தத்தில் ஓங்கி விட்டால் துன்பம்
அத்தனையும் வெல்லலாமென்று சொன்ன சொல்
ஆரிய ராணியின் சொல்
காண்டீவமேந்தி உலகினை வென்றது
கல்லொத்த தோளெவர்தோள்?-எம்மை
ஆண்டருள் செய்பவள், பெற்று வளர்ப்பவள்
ஆரிய தேவியின் தோள்
சாகும்பொழுதில் இருசெவிக் குண்டலம்
தந்ததெவர் கொடைக்கை? சுவைப்
பாகு மொழியிற்புலவர்கள் போற்றிடும்
பாரத ராணியின் கை
போர்க்களத்தே பரஞான மெய்க்கீதை
புகன்ற தெவருடையவாய்?-பகை
தீர்க்கத் திறந்தரு பேரினள் பாரத
தேவி மலர்ந்திருவாய்
தந்தை யினிதுறத் தானர சாட்சியும்
தையலர் தம்முறவும்-இனி
இந்த உலகில் விரும்புகிலே னென்ற
தெம்மனை செய்த வுள்ளம்?

இனிமேல் இந்தியமக்கள் கொள்ளப்போகும் வாழ்க்கை முறையும், வேட்கைக் கனவுகளும் பாரத சக்திதான். நாமிருக்கும் நாடு நமதென்பதறிந்தோம்-இது

நமக்கே யுரிமையா மென்பதறிந்தோம்-இந்தப்
பூமியிலெவர்க்குமினி அடிமை செய்யோம்-பரி
பூரணனுக்கே யடிமை செய்து வாழ்வோம்
மாதர் தம்மை யிழிவு செய்யுமடமையைக் கொளுத்தவோம்
வைய வாழ்வு தன்னி லந்த வகையிலும் நமக்குளே
தாத ரென்ற நிலைமை மாறி ஆண்களோடு பெண்களும்
சரி நிகர் சமான மாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே
எல்லாரு மோர்குலம் எல்லாரு மோரினம்
எல்லாரு மிந்திய மக்கள்,
எல்லாரு மோர் நிறை எல்லாரு மோர்விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்!-
ஆம்! எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்!-வாழ்க
(பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே)

இந்திய சமூகத்தின் ரத்த ஓட்டத்தில் ஒவ்வொர நாடித் துடிப்பும், பாரத சக்தியன் வேகத் தாலுண்டாவதே.

பாரத சக்தி, எல்லா குணங்களும் அமையப் பெற்றவள். சாந்த ஸ்வரூபிணியானாலும், கோர ரூபமும் கொள்ளக் கூடியவள்.

பூமியினும் பொறை மிக்குடையாள் பெரும்
புண்ணிய நெஞ்சினள் தாய்-எனில்
தோமிழைப்பார் முன் நின்றிடுங்காற் கொடுந்
துர்க்கையனைவள் தாய்!

மாட்சிமை கொண்ட இந்த தேச சக்திக்கு ஒரு ரூபமே இருக்கிறது

முப்பதுகோடி முகமுடையாளுயிர்

மொய்ம்புற வொன்றுடையாள்-இவள்

செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள்-எனிற்

சிந்தனையொன்றுடையாள்

அவள் சிவசக்தியின் ஒரு மூர்த்தி என்பதை பாரதி எப்பொழுதும் மறப்பதே இல்லை. ஆகையால் அவள் வெறிகொண்ட தாயாகிறாள்.. பித்தனின் காதலியாகிறாள்.

காயழலேந்திய பித்தன்-தனைக்

காதலிப்பாளெங்களன்னை

எவ்வகையிலும் இப்படி ஈடற்று இருக்க, தற்சமயம் அவளது மக்கள் அடிமையில் குன்றிக் கிடப்பதற்குக் காரணமென்ன? பாரத தேவியின் கடாட்ச சக்தி அவர்களுக்கில்லை. அவள் துயில் கொண்டிருக்கிறாள்; அத்துயிலிலிருந்து அவள்கண்விழித்து எழுந்தால்போதும்; அவளுடைய லாவண்யமான பார்வையிலிருந்து சக்தி ஊற்றெடுக்கும். பாரத மக்கள்தம்மை மீறித் தவறச் செயல்கள் செய்வார்கள். அன்னை பள்ளி யெழுந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டும் கவியின் குரல் கனிவில் கானமயமாகிறது.

மதலைய ரெழுப்பவுந் தாய் துயில்வாயோ?

மாநிலம் பெற்றவளி்:. துணராயோ?

குதலைமொழிக்குரங்காதொரு தாயோ?

கோமகளே! பெரும் பாரதர்க் கரசே?

விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டுங் கூறி

வேண்டிய வாறுனைப் பாடுதுங்காணாய்?

இதமுற வந்தெமை யாண்டருள் செய்வாய்!

ஈன்றவளே! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

பாரதியின் தேசீயப் பாடல்களை (1) பழைய பெருமையைப் போற்றும் பாட்டுகள், (2) வீழ்ச்சி நிலையைப் பற்றிய பாட்டுகள் (3) சுதந்திரப் போரீலீடுபட்ட இதர நாடுகளைப் பற்றிய பாட்டுகள் என்று மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இப்பாட்டுகள் யாவும், இந்திய தேசீயப் போர்க்களத்தில் கிளம்பிய சங்கநாதங்களாயினும், சுதந்திரத்திற்கு வேட்கை கொண்ட எந்த நாட்டினுடைய நிலைமைக்கும் பொருந்துமென்கிற வகையில் அழியாப்பெருமை பெறுகின்றன. தேசீய கீதங்களைப் பற்றி ஏற்கனவே அதிகமான ஆராய்ச்சி இருக்கிறபடியால், உயிர் வாழும் உத்தம தமிழ்க்கவியான ஸ்ரீ தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள் சமீபத்தில் எழுதிய பாராட்டின் லி அடிகளோடு இக்கட்டுரையை முடிக்கலாம். பாரதியின்,

சுதந்திரப் பாட்டில் உள்ளம் துடிதுடிக்கதடா

பதமெழும்புதடா கையும் படபடக்குதடா

தொண்டு செய்யுமடிமை என்னும் சுடுசரமோடி

மண்டையைத் தாக்குதடாநெஞ்சம் மடியப்பாயுதடா

பாவின் நயமெல்லாம் யானும் பகரல்லேனோ?

ஆவின்பாற் சுவையை நாழி அளந்து காட்டிடுமோ?

நாட்டு மொழியுமவன் பாட்டினிசையில்மிக்க

நல்ல கற்கண்டினிமை சொட்டுமேயடா

எட்டிலும் மந்திரந்தான் கண்டவருண்டோ ஈதவ்

வீசன் திருவருளென் றெண்ணுவாயடா

சக்திப்பாடல்கள் முதலியன (பராசக்தி)

பாரதியினுடைய சக்திக் கொள்கையின் மூன்றாவத அம்மாகிய பராசக்தி தத்துவத்தைப் பற்றி நுணுக்கமாக எழுதவேண்டுமானால், எழுதுகிறவன் அவரைப் போலவே அதில் லயித்துப் பரவசம் கொண்ட நிலையிருந்தால் தான் சாத்தியமாகும். அந்த மகத்தான கொள்கையின் ஜகத் ஜோதியை நான் காணக்கூடா விடினும் அதன் ஒளிமின்னலில் கண்ட தோற்றங்களைக் கொண்டு ஒருவாறு கவியின் கரை கடந்த ஆவேசத்தை அறிய முயலுகிறேன்.

பாரதியின் கவிதை-எல்லா மகாகவிகளின் வாக்கைப் போலவே ஆழ்ந்த வேதாந்தப் பொருளும் கனிந்த சுவைச் சொல்லும் கலந்த ஒரு அமுத நிலை என்று முன்பொரு பகுதியில் எழுதினேன் அவருடைய வேதாந்த ஞானம், நேர் முகமாக அவர் அடைந்த சில அருள்களாலும், பரம்பரையாக அனுபவித்த சித்தர்களின் மொழியாலும், ஆழ்ந்த தேவதா விச்வாஸம் கொண்டது. குரு முறையில் குள்ளச் சாமியார் பூராவாகவும், பழக்கமுறையில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஒரு வாறும்,பாரதியின் இஷ்ட தேவதையைத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். சித்தக் கிரமத்தின் மூலம் தாந்திரீகத்தில் ஈடுபட்ட சாக்தர் பாரதி.அவருடைய இஷ்ட தேவதை பராசக்தி; கண்ணன் அல்ல என்பதை கண்ணன் பாட்டுகளைப் பற்றி எழுதிய பொழுது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறேன். சக்திப் பாட்டுகளில் ஓரிடத்தில், அர்ஜுனனுக்கு கண்ணன் எப்படியோ, அப்படி பராசக்தி தனக்கிருந்து துணைபுரிய வேண்டுமென்று வேண்டுகிறார். அர்ஜுனனைப் போலத்தானும் கர்மயோகியாவதற்கு வேண்டிய செயல் கொள்ள பாராசக்தி உறுதி கொடுக்க வேண்டுமாம். ஓரிடத்தில், அச்செயல்,சொல்லின் ஒரு சுத்த ஸ்வரூபமான சக்தித்துதியாக அமைந்துவிட்டால் போதுமென்கிறார். உலகத்தில் இதுவரை எங்குமிலாதபடி செய்ய வேண்டும். சிவசக்தியை வேண்டுவதெல்லாம் இதுதான்.

சிவ சக்தியைப்பாடு நல் வரங்கேட்டேன்

பாரதி இந்த சிவ சக்தி சொரூபத்தை ஒரு சமயம் சகுண உருவம் கொண்ட ஒரு தேவதையாகவும்,மற்றொரு சமயம் சர்வ வியாபியான ஒரு விசுவ ரூபமாகவும் போற்றுகிறார். முதல் வகையில் காளி, சாமுண்டி, முத்துமாரி, கரு நீலி எனத் துதிக்கிறார்; பின் வகையில் சக்தி, மகாசக்தி, பராசக்தி எனப்பெயர்களிட்டுப் பாடுகிறார். எப்படியானாலும் ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

நம்பினார் கெடுவதில்லை, நான்கு மறைத்தீர்ப்பு
அம்பிகையைச் சரண்புகுந்தால் அதிக வரம் பெறலாம்

என்பது போன்ற சொற்களால் தான் சகுணோ பாசனையில் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையையும்,

துன்பமிலாத நிலையே சக்தி
இன்ப முதிர்ந்த முதிவே சக்தி
முன்பு நிற்கின்ற தொழிலே சக்தி
ஊழ்யினை நீக்கும் உயர்வே சக்தி

என்பதைப் போன்ற அநேக அடிகளால் தான் அவளுடை அனந்த ரூபத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் இசை வகையையும் விளக்குகிறார். மயக்கத்தில்,

தகத்தகத்தகத்தகதக வென்றாடோமோ

என்று மெய்மறந்து கூவும் பொழுதே சக்திக் கூத்து,

சதிருடனே தாளமிசை யிரண்டு மொன்றென உள்ளத்தில் உதித்து விடுகிறது

பாரதியினுடைய சக்திப் பாட்டுகளில் கவிதைகயின் உன்னத சிகரங்களைக் காணலாமென்று சொன்னால் மிகையாகாது. அவருடைய மனோராணியான அந்த சிவசக்தி அவளுடைய கவிதை யாவையும் தனக்கெனக்கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறாள்.அதாவது அவருடைய கவிதையே சக்தியின் ஒரு நீண்ட திருப்புகழ். அது பொருத்தம்தானே?எல்லாம் சக்தியாக இருக்கும்பொழுது அவர் வேறு எதைப் பற்றிப்பாட முடியும்! சக்தியைப் பற்றிப் பாடினால் எல்லாவற்றையும் பற்றிப்பாடி விட்டதாகும். பராசக்தி, சக்தி கூத்து, என்ற பாட்டுகள் சொல்லின்பத்திலும் சரி, கருத்துருக்கத்திலும் சரி, மிகச் சிறந்தவை.

காளிப்பாட்டு, வேதாந்தப் பாடல்கள், தோத்திரப்பாடல்கள், முருகன் பாடல்கள், இன்னும் இவைகளைப் போன்ற சில தனிப்பாடல்கள் எல்லாம் இந்தப் பராசக்தி அம்சத்தின் துதிகள் என்றே வைத்துக்கொள்ளலாம். இவைகளில் பல மிகவும் பிரசித்தமானவை. அச்சமில்லை, ஜயமுண்டு, பயமில்லை, ஜயபேரிகை கொட்டடா, முத்துமாரி, தேசமுத்துமாரி, காலமாம் வனத்தில் (காவடி சிந்து) , காளி ஸ்தோத்திரம்; முருகா-முருகா-முருகா!

முதலியவை தமிழ்நாட்டின் பொதுவுடைமைகள் ஆகிவிட்டன. விநாயகனும், முருகனும் சக்தி குமாரர்களாகப் போற்றப்படுகிறார்கள்.

இந்தப் பாட்டுக்களில் பல வெகு அழகிய ராகங்களில் உருக்கமாகப் பாடுவதற்கு ஏற்ப அமைந்திருக்கின்றன. பக்தியினாலே என்ற பாட்டு பிலஹரியில் பாடினால், வெகு வேகம் கூடினதாக இருக்கிறது. ஸ்ரீ தேவி ஸ்துதி' என்பது சக்ரவாகத்திலமைந்து வித்வான்கள் கூடக் கையாளக் கூடியதாகயிருக்கிறது. 'யோக சித்தி' என்பதை சஹானாவிலும் காணி நிலம் என்பதை கமாஸிலும், ஓம் சக்திஎன்பதைப் புன்னாகவராளியிலும், கேட்பன என்பதைக் கமாஸிலும், மஹா சக்தி என்பதை பூரிகல்யாணியிலும் அமைத்துப் பாடினால் மிகவும் அழகாக இருக்கின்றன.

பாரதியின் தனிப்பாடல்களுக்கிடையே ஊழிக்கூத்து தனிப்பெருமை கொண்டு நிற்கிறது. அதைச்சொல்லின்பத்தின் சிகரெமென்றே கருதவேண்டும். கருத்தோ, பிரளய காலத்தினுடைய பேரவாவின் சொரூபம். சக்தியே ருத்திராம்சம் கொண்டு, கோரமான ரூபத்துடன் கூத்தாடுகிறாள்.

முந்துறு மொளியிற் சிந்தை நழுவும் வேகத்தோடே அங்கே
முடியா நடனம் புரிவாய் அடுதீ சொரிவாய்
அப்பிரளயத்தின் நடுவே,
கடவுள் மோனத் தொளியே தனியா யிலகும்சிவன்
கோலம் கண்டுன் செய் சினமும் விலகும்கையை
கொஞ்சித் தொடுவாய் ஆனந்தக் கூத்திடுவாய் !

இந்த அபரமான காட்சிக்கு இணை எங்கிருக்கிறது? கவிதையிலோ, கல்லிலோ? இந்த நிகரற்ற பாடலின் பூரணப் பொலிவும் அதைப்பூராவாக வாசித்தால்தான் விளங்கும். அதனுடைய முதல் பாகத்தில் பிரளய காலத்தின் இடி முழக்கத்தையே கேட்கிறோம்; பார்க்கிறோம். பிறபகுதியில் பிரளய வேகம் மௌனத்தின் முன், சாந்தமுற்று லயிப்பதும், அதிலிருந்து சிவ-சக்தி இணைப்பு ஆனந்த மயமாகி, சிருஷ்டியாவாதும் நம்முன் நிற்கும் பிரத்தியக்ஷ உருவங்கள் போல காணப்படுகின்றன. இந்த ஒரு பாடலே போதும்-பாரதியின் வாக்கை மகா காவியமாக்குவதற்கு.

கவிதை

பாரதியினுடைய கவிதையின் அம்சங்களாகிய பராசக்தி, பாரத சக்தி, பெண் சக்தி இவைகளெல்லாம் அவருடைய சக்தி தத்துவத்தின் அநேக நாமரூபங்கள் (பெயர், உருவம்) என்று காட்ட முன் பகுதிகளில் ஒருவாறு முயன்றிருக்கிறேன். அவருடைய எழுத்தே ஒரு நீண்ட சக்தித்துதி என்று கொள்ளலாம், பாட்டுகள் தனித்தனியாக விருந்தாலும் அவை ஒரு பாமாலையின் பல மலர்கள், வாழ்க்கையைப் பற்றிய தன் கொள்கையை, தான் தரினம் போல அறிந்ததை, அதில் விளக்கியிருக்கிறார். அவ்வைரத்தின் பலபட்டைகளைப் பாட்டில் தீட்டுகிறார். அவருடைய எழுத்துக்களுக்கிடையே இந்த ஒற்றுமை இருப்பதால் தான் அவருடைய வாக்கு மகாகவி வாக்காகிறது. உயிரின் எவ்வித சலனத்திலும் சக்தி இருக்கிறாள்:

காலவெள்ளத்திலே நிலைகாணுங்கால்
புல்லினில் வயிரப் படைத்தோன்றுங்கால்
பூதலத்தில் பராசக்தி தோன்றுமே !

சக்தியே உயிர்; அவ்வுயிரின் உத்தம சாரமாகிய கவிதையும் அவள் தான். அந்தவுருவுடன் அவன் அழகில் கொலு கொண்டிருக்கிறாள்.

வெள்ளைத்தாமரைப் பூவிலிருப்பாள்;
வீணை செய்யும் ஒலியிலிருப்பாள்;
கொள்ளையின்பம் குலவுகவிதை
கூறுபாவலர் உள்ளத்திருப்பாள்;
உள்ளதாம் பொருள் தேடி யுணர்ந்தே
ஓதும் வேதத்தி னுண்ணின் றொளிர்வாள்;
கள்ளமற்ற முனிவர்கள் கூறும்
கருணைவாசகத்துட் பொருளாவாள்

இன்னும்,

துன்னியநீல நிறத்தள் பராசக்தி
பெண்ணியலாவே-இங்கு
தோன்றுமுலகவளே யென்று கூறுவர்
வெண்ணிலாவே !

வேதரிஷிகளின் வாக்கில் இருக்கும் விந்தையைப் பாரதி தன் வேள்விபாட்டுகளில் கொண்டுவந்து விட்டார். அங்கும் பராசக்தி தான்.

வியப்புறுதாய் நினக்கே-இங்கு
வேள்வி செய்திடு மெங்கள் ஓம் என்னும்
நயப்படுமதுவுண்டே-சிவ
நாட்டியங் காட்டி நல்லருள் புரிவாய்
அச்சமும் துயருமென்றே-இரண்
டசுரர்வந்தெமை யிங்கு சூழ்ந்து நின்றார்
பாடி நின்றுனைப் புகழ்வோம்-எங்கள்
பகைவரை அழித்தெமைக் காத்திடுவாய்

அக்கினிஸ்தோமம் என்ற பாட்டில் தீ வளரும் வேகமும் விண்ணளாவ இருக்கிறது.

ரிஷி: காட்டில் மேயும் காளைபோன்றான்
காணுவீர்! தீ!தீ! இந்நேரம்
ஓட்டியோட்டி பகையை யெல்லாம்
வாட்டுகின்றானே இந்நேரம்

அஸுரர்: வலியிலாதார் மாந்தரென்று
மகிழ்ந்து வாழ்ந்தோமே ஐயோ நாம்
கலியை வென்றோர் வேத வுண்மை
கண்டுகொண்டாரே அம்மாவோ !

வேதரிஷிகளைப் போலவே இயற்கைக் காட்சிகளை (சக்தியின் சொரூபங்களை) பிறந்த மேனி அழகு பொருந்திய அருட்சொற்களில் வர்ணிக்கிறார்.

வைகறையின் செம்மை இனிது
மலர்கள் போல நகைக்கும் உஷைவாழ்க
உஷையை நாங்கள் தொழுகின்றோம்
அழகு தருகின்றாள், கவிதை தருகின்றாள்
அவள் வாழ்க!
ஞாயிறே, இருளை என்ன செய்துவிட்டாய்?
நீங்கள் இருவரும் ஒருதாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளா?
உங்களுக்கு மரணமில்லையா? நீங்கள் அமுதமா?
உங்களைப் புகழ்க்கின்றேன்

*   *   *

ஒளியே, நினக்கு வான வொளி எத்தனை நாட் பழக்கம்?
அதனுடன் நீ எப்படி இரண்டறக் கலக்கின்றாய்?
உங்களை யெல்லாம் படைத்தவள் வித்தைக்காரி
அவள் மோஹினி மாயைக்காரி அவளைத் தொழுகின்றோம்

*   *   *

தீயே, நீ எமது உயிரின் தோழன்
உன்னை வாழ்த்துகின்றோம்
நின்னைப் போல எமதுயிர் நூறாண்டு
வெம்மையும் சுடரும் தருக
தீயே, நின்னைப்போல எமதுள்ளம் சுடர் விடுக
தீயே, நினைப்போல எமதறிவு கனலுக
மின்சக்தி இல்லாத இடம் இல்லை
அதனைப் போற்றுகின்றோம்
நமது விழிகளில் மின்னல் பிறந்திடுக
நமது நெஞ்சிலே மின்னல் விசிறிப் பாய்க
நமது வலக்கையிலே மின்னல் தோன்றுக
நமது பாட்டு மின்னலுடைத்தாகுக
நமது வாக்கு மின்போல் அடித்திடுக !

உண்மையில் பாரதியின் வாக்கு மின்போல; அவர் பாட்டு மின்னலுடைத்தாடுகிறது.

சக்தி பொய்கையிலே ஞாயிறு ஒருமலர்
சக்தி அனந்தம் எல்லையற்றது முடிவுற்றது
சக்தி வீணையிலே ஞாயிறு ஒரு வீடு, ஒரு ஸ்வரஸ்தானம்
சக்திக் கூத்திலே ஒளி ஒரு தாளம்
அவள் நம்மைக் கர்மயோகத்திலே நாட்டுக
நமக்குச் செய்கை இயல்பாகுக !

இப்படி, பாரதியின் காட்சித்துணுக்குகளைக் கொடுத்துக்கொண்டே போகலாம். அவை உண்மையிலேயே காட்சிகள். பாரதி, சமாதி போன்ற கவிதையின் யோக நிலையில் கண்டவை பேரின்பக் கனவுகள்.

காற்று என்ற மகத்தான வசனாகாவியம்பாரதி ஒரு சித்த புருஷன் போன்ற நிலைக்கொள்ளக் கூடியவர் என்பதற்கு அத்தாட்சியாயிருக்கிறது; முடிவில் அவர் நமஸ்தேவாயோ த்வமேவ பிரத்யக்ஷம் பிரம்மாஸி, தத்வமேவ பிரதியக்ஷம் பிரம்மவதிஷ்யாமி என்ற வேத மந்திரத்தைக் கொடுக்கும்பொழுது மெய் சிலிர்க்கிறது

காட்சியின் பன்னிரண்டு பாகங்களும் வசன காவியங்கள்தான் அவைகளிலிருக்கும் ஜீவனையும், துடி துடிப்பையும், கவிதைப் பெருக்கையும், காற்றுப் போன்ற ஆனந்த லகரியையும் பார்த்தால், செய்யுளைக் காட்டிலும், வசனகாவிய உருவத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இடமிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. அக்காட்சிகளிலிருக்கும் சொல்லின்பத்தையும் பொருட் சுவையையும் எடுத்துக்காட்ட இங்கு இடமில்லை.

பாரதியின் மனமாகிய பாலில் சக்தி தத்துவம் உறை குத்திற்று என்றால் பாரதியின் பாட்டுகளின் சமூகம்–தயிர்; இக்காட்சிகள் அவைகளின் கடைத்தெடுத்த வெண்ணெய்.

என்னுடைய விமரிசனத்தை இன்னும் நீட்டிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் எனதாசைக்கோர் எல்லையே இங்கு இடவேண்டிருக்கிறது. பாரதியின் அநேக தனிப்பாடல்களை நான் குறிக்கவே இல்லை. ஒளியும், இருளும் பகைவனுக்கருள்வாய் நன்னெஞ்சே போன்ற அநேக தனிப்பாடல்கள் எந்த கவிக்கும் பெருமைகொடுக்கக் கூடியவை என்பதை மறுக்கமுடியமா? பாரதியின் கவிதை வானத்தைப் பார்க்க நான் ஜன்னலைமட்டும் திறந்திருக்கிறேன். நக்ஷத்திரங்களின் கார்த்திகை வைபவம் பூராவையும் நாம் தனித்தனியே தான் காணவேண்டும்

பின்னுரை

மேற்கண்ட வியாசங்களை எழுதி ஒருவருஷம் கழிந்த பிறகு, இப்போது, ஆங்கிலத்தில் ஸ்ரீ லாஸிலஸ் அபர் கிராம்பி என்ற பிரபல விமர்சகர் மகா காவியக்கொள்கைஎன்று எழுதியிருக்கும் நுலைப் படிக்க சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

அதைப் படித்த பிறகு, பாரதி மகாகவி என்று எண்ணிய எண்ணங்களுக்குப் பக்க பலம் ஏற்பட்டது. ஆங்கில விமர்சகர் ஒருவர் எங்கள் கட்சியை பலப்படுத்துகிறார் என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு இன்னும் உற்சாகத்தைக் கொடுக்கிறது.

பாரதி மகாகவி என்பதில் எங்களுக்கு என்றும் சந்தேக மேற்பட்டதில்லை. எங்களிற் சிலர் ஏதோ கூடியவரை, உலக இலக்கிய சாரம்சத்தை ஆங்கிலத்தின் மூலம் பொதுப் படையாகவாவது, அறிந்திருக்கிறோம்; ஆகையால் எங்களுக்கு மிகையாக ஏதாவது சொல்லிவிட்டோமா என்ற பயமே கிடையாது. பயம் எப்படி ஏற்படும், நைஷதம், அனர்க்கராகவம்-இந்த மாதிரி சரக்குகளை எழுதியவர்கள் மகாகவிகள்; பாரதி மகாகவி இல்லையா? இலக்கிய விமர்சனமா? கேலிக்கூத்தா?

பாரதியை மகாகவி என்று சொல்லிவிட்டால்- 40,50 பாடல்கள் எழுதினவனை மகாகவி என்று சொல்லிவிட்டால் அவ்வார்த்தைக்கு மதிப்பேபோய்விடும் என்பது நமது இலக்கிய சனாதனிகளுடைய கொள்கை போலும்!

கம்பனுக்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கியத்தில் பாரதிதாசன் மகாகவி என்று சங்கோசமில்லாமல் கூறவேண்டிய காலம் இன்னுமா வரவில்லை?

மகாகவி என்றால் பெரிய இதிகாஸத்தை கையாள வேண்டுமா? பெரிய காவியம் எழுதவேண்டுமா? எவ்வளவு அளவு, நிறை? பாரதி இதிகாஸத்தைக் கையாண்டிருக்கிறார். தன் கொள்கைக் கேற்ற கதையை பாஞ்சாலி சபதம் என்று பெயர் வைத்து எழுதிருக்கிறார். ஒன்று எழுதினால் போதாதா? டான்டே, மில்டன் இவர்கள் ஒவ்வொன்று தான் எழுதி இருக்கிறார்கள். நீளம் போதாதா? ஷெல்லியின் பிராமித்யுஸ் கூட அவ்வளவு நீளமில்லை.

மேற்சொன்ன நூலிலிருந்து சில வாக்கியங்களை மட்டும் கீழே மொழி பெயர்த்துக் கொடுக்கிறேன். அதிலிருந்து அவருடைய அபிப்பிராயம் விளங்கும். ஒரு விசேஷத்தைக் குறிப்பிடுகிறேன். அபர்கிராம்பி, கவிதையின் குணத்தை வர்ணிக்கும் பொழுது அது (Incantation) (மந்திரம்) போல இருக்கவேண்டுமென்கிறார். பாரதி மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம் என்கிறார். பாரதி அபர்கிராம்பிக்கு முந்திதானே இருந்தார்? ஆமாம்.

(1) ஷெல்லியை மகாகவி யென்றும், ஆனால் ஷேக்ஸ்பியரைப் போல அவ்வளவுபெரிய கவியில்லையன்றும் நாம் சொல்லும் போது நாம் என்ன பரிக்ஷை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்?

(ஆங்கில விமரிசனத்தில் ஷெல்லியை, தேசகவி யல்ல, மகாகவிதான் என்று கருதுவதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்)

(2) ஒரு நீண்ட காவியம் மகா காவியமாக இருக்காமல் போகலாம்; ஒரு சிறு காவியம் மகத்தானதாக இருக்கலாம்.

(3) அனுபவத்தை வார்த்தையில் கொண்டு வருவது கவிதை. மந்திரம் போன்ற வார்த்தைகள் தான் அதை நிச்சயமாகக் கொண்டு வரும். அவைகள் தான் மறுபடியும் நம் மனதில் கவியின் அனுபவத்தைக் கொண்டுவர முடியும்

(4) நாம் அவர்களுடைய கொள்கையைப் பற்றி என்ன நினைத்தாலும் சரி, ஷெல்லியும் லியோபார்டியும் வாழ்க்கையைப் பற்றி நாங்கள் கொண்ட அபிப்பிராயம் தான் சரி என்று பூர்ணமாக நம்பினார்கள். அதிலேயே வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுடைய பிரக்ஞையே அதுதான்; அதன் மூலமாகத்தான் அவர்கள் வாழ்க்கையின் (உலகத்தின்) எண்ணற்ற குழப்பங்களையும் வித்தியாசங்களையும் ஒரு மனோ நிகழ்ச்சியில் ஓருருவாகச் சமைத்தார்கள். பளிச்ன்று அவர்களுக்கேபட்டஇந்த ஒற்றுமையில் (தத்துவத்தின்) தான் அவர்கள் கவிதை பிறந்தது. பாரதியின் சக்திக்கொள்கை இதேமாதிரிதான். அதில் நமக்கு நம்பிக்கை இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் அது அவரை உருக்கி வார்த்திருக்கிறது.

(5) இதுதான் வியாக்கியானக் கவிதை, வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை விளக்குவது

இக்கவிதைதான் மகா காவிய உலகைச் சேர்ந்தது

(6) வேட்ஸ்வர்த்தின் அபிப்பிராயப்படி இயற்கை (சக்தி) பிரம்மத்தின் (நுவநசயேட ஞயீசைவை) உயிரும் சலனமும்

(7) எந்தக் கவிதையில் மகத்துவம் கவியினுடைய மூ;ர்த்தியையே ஒட்டிருக்கிறதோ அதை இப்பொழுது கவனிக்கவேண்டும். அங்கே கவிகள் தங்கள் கிரந்தங்களில் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையிலிருந்து மூர்த்தியை சிருஷ்டிக்கிறார்கள். அதை அப்படியே சித்திரிப்பதாலல்ல. அழுத்திச் சொல்வதாலும் அதிசயித்துச்சொல்வதாலும்

பாரதியை மகாகவி என்று சொன்னால், அது சில இதர மகாகவிகளின் கௌரவத்தைக் குறைத்து விடுவதாகச் சிலர் எண்ணுகின்றனர். அது பிசகு. அவர்களிடையே நாம் சுளுவில் காணக்கூடிய தரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதில் ஏற்றத்தாழ்வைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம்.

வால்மீகி, ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், கம்பன் இவர்கள் ஒருவர் தரத்தைச் சேர்ந்த மகாகவிகள், அவர்களைப் போலக் காவியப் பொருளையோ, காவிய நடையையோ இனிமேல் யாராலும் கையாள முடியாது. காளிதாஸன், மில்டன், தாந்தே, கதே, ஹார்டி-இவர்கள் மற்றும் ஒரு தரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வோட்ஸ்வர்த், ஷெல்லி, கீட்ஸ், பிரௌனிங், தாகூர், பாரதி இவர்கள் மூன்றாவது தரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் (ஜாப்தா பூர்த்தியில்லை. உதாரணமாகக் காட்டுகிறேன்). சுத்தகவிதை அது என்னவென்று நிர்த்தாரணம் செய்யமுடியாவிட்டாலும் மனதில் உணருகிறோம்-மூன்றாவது தரத்தவர்களுடையது. சுத்த குண சித்திரம் (அதிலிருந்து ஏற்படும் காவியம்) முதல் தரத்தவர்களுடையது. இக்குணங்கள்இரண்டும் கலந்து இருப்பது நடுத்தரத்தவர்களுடைய எழுத்துகள்; ஆனால் இந்த குணங்களைப் பூரணமாகப் பிரித்தெடுத்துவிட முடியாது. இவர்ளிடையே மேற்சொன்ன சக்திகள் ஏறக்குறைய இருப்பதை உணருகிறோம்.

பாரதிக்கு உலக இலக்கியத்தில் ஷெல்லியுடன் ஸ்தான மிருக்கிறது. நிச்சயம். ஷெல்லி மகாகவி இல்லையென்று யாராவது சொன்னால் பாரதிக்கும் அப்பட்டம் தேவையில்லை.

நாம் இன்று பாரதியை மகாகவி என்று போற்றினாலும்,போற்றாவிட்டாலும், காலம் அவருடைய கவிதையின் மகத்துவத்தைத் துலக்கிக் காட்டும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. என் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நான் அவரைப் பற்றி எந்நாளும் அதிகமாக எழுதிவிட்டதாக எண்ணவே மாட்டேன். ஏனெனில் ஒவ்வொரு சமயமும் அருடைய பாடல்கள் புத்தகத்தைப் புரட்டும் பொழுது அந்தக் காவிய நடையிலுள்ள கருத்துகள் உயர்வும் சொல்லின் தெளிவும் தேன் சுவையும் எனக்கு திகட்டுவதே இல்லை. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் தவறாத கற்பனைகள், உவமைகள், ஓவியம் போன்ற சொற்சித்திரங்கள்-எல்லாவற்றிற்குமேல் சண்டமாருதம் போன்ற வேகம், மின்னல் போன்ற சொல்-உணர்ச்சி-சக்தி.

உதாரணமாக,

மனதிலுறுதி வேண்டும்
வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்
கனவுமெய்ப்படவேண்டும்
வானகமிங்கு தென்பட வேண்டும்
உண்மை நின்றிட வேண்டும்